

ลิขิตรักสายลมหนาว

ผู้แต่ง Muk

ฉัตรวิภาสายนวนาน

แต่งโดย Muk

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-162-2

จัดจำหน่ายฮีบุด อีพิกาม 2567

ราคา 179 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวีภา เอกประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภ ไรดิย์นันท์

พิสูจน์อักษร วิรุวรรณ พิณสวัสดิ์กุล

ออกแบบปก โจโลว์ดี สุธรรณเมธีกุล

ผู้จัดทำ

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

นจก. สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกท มีเดีย เอเจ้นซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรรณารักษ์ 75 แขวงบางระมาด

เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากที่ดื่มด่ำไปกับความสวยงามของภาษา และเรื่องราวที่สร้าง
ความประทับใจให้เพื่อน ๆ กันไปแล้วกับ ลิขิตรักต้องคำสาป

มาคราวนี้ **ลิขิตรักสายลมหนาว** กลับมาพร้อมกับเรื่องราวความรัก
ที่รับรองว่าเข้มข้นกว่าเดิม แต่ในขณะเดียวกันก็จะทำให้คุณอมยิ้มและร่วมลุ้น
ไปกับเทพหนุ่มและเทพสาว ผู้ที่ต่างก็ไม่ใช่ใจตัวเองสักที...

ตัวอย่าง

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2557

คุยกับพี่เขียน

เป็นเวลานานถึง 3 ปีกว่านับจากที่มุกแต่งลิขิตรักต้องคำสาปจบ ในปี 2550 จึงได้ถูกห้เงิน “ลิขิตรักสายลมหนาว” ที่เป็นภาค 2 ออกมาแต่งเสียที และก็จบลงในปี 2551 นี้เอง (ปาดเหงื่อ ในที่สุดก็แต่งจบ)

เรื่อง ลิขิตรักสายลมหนาว ถือเป็นเรื่องที่มีมุกคิดว่ามีอุปสรรคในการแต่งมากที่สุดเท่าที่เคยแต่งนิยายมา เพราะเมื่อมุกเริ่มแต่งในช่วงแรกก็ทำทำว่าจะตีหน้าไปได้ด้วยดี แต่แล้วมุกก็ตัดสินใจไปลงเรียนนม. รามคำแหง ทำให้มีว แต่อ่านหนังสือสอบสำหรับ 2 มหาวิทยาลัย จนการแต่งนิยายหยุดชะงักไป พอสอบเสร็จปิดเทอม 1 ก็ตัดสินใจว่าคราวนี้แหละจะต้องแต่งให้จบให้ได้ แต่แล้วเพื่อนคนหนึ่งก็มาชวนมุกเล่นเกมออนไลน์ CABAL และผลก็คือ ตลอดปิดเทอมมุกเล่นเกมจนไม่ได้กิน ไม่ได้นอน การแต่งลิขิตรักสายลมหนาวตีหน้าไปด้วยความเร็วระดับเดียวกับหอยทาก

พอเปิดเทอม 2 มุกก็ตัดสินใจเลิกเล่นเกม ตั้งใจว่าคราวนี้แหละ (อีกแล้ว) จะต้องแต่งให้จบ แต่แล้วก็ได้รู้ว่าชีวิตนักศึกษาปี 3 เทอม 2 นั้นมันยุ่งจนไม่รู้จะยุ่งยังไงดี มุกเรียน 6 วิชา มี 7 โปรเจกต์ที่ต้องทำส่ง แต่ละโปรเจกต์มีระดับความยุ่งและระดับความยากมากพอที่จะทำให้หมดแรงได้ เพราะต้องอยู่ทำโปรเจกต์เกือบทุกวัน กลับถึงบ้านก็ 3 ทุ่มกว่า แถมยังมีภาระบ้านของแต่ละวันอีก มุกก็เลยมีเวลาแต่งลิขิตรักสายลมหนาวตั้งแต่ช่วงตี 1 ขึ้นไป แล้วก็หมดแรง สลบลืมมือตดตอนที่ 3 แล้วก็ตื่น 6 โมงเข้าไปเรียนต่อ...โห้ย เน้นอ้ย

แต่หลังจากฝ่าฟันสมรภูมิปะเจ็ดมาได้ครึ่งเทอม งานปะเจ็ดก็เริ่มน้อยลงนิดหน่อย มุกก็น่าจะมีเวลามาแต่งนิยายเพิ่มขึ้นใช้มียะ ทว่า..เหมือนพักลักแก่งคนมีเวลาว่าง มุกไปอ่านการ์ตูนเรื่องหนึ่งเข้า แล้วก็ติดการ์ตูนเรื่องนั้นจนไม่เป็นอันกินอันนอน ลืมตาก็นึกถึง หลับตาก็นึกถึง..สุดท้ายก็เลยตามไปถึงเว็บบอร์ดแฟนคลับ เข้าเป็นสมาชิกร่วมวงคลั่งไคล้การ์ตูนเรื่องนี้เป็นที่เรียบร้อย...

อ่านถึงตรงนี้มุกว่าอาจจะมีหลายคนสงสัยว่ามุกแต่งลิตซ์รักสายลมหนาวจบได้ยังไงเนี่ย ทั้งหมดนี้ก็เพราะพี่ชายที่เอาแต่บ่นและเตือนทุกวันให้แต่งนิยาย พี่ ๆ น้อง ๆ ในเว็บบอร์ดต่าง ๆ ที่ติดตามนิยายที่ลงแบบหายไปเป็นพัก ๆ ของมุก รวมไปถึงเพื่อนที่มหาวิทยาลัยทั้ง 2 คน คือ M. และ V. ที่ช่วยกันถามมุกไม่เว้นวันว่าแต่งนิยายไปถึงไหนแล้ว และยังมีใครต่อใครที่คอยติดตามถามไถ่ให้มุกสะดุ้งเฮือกและรีบกลับมาแต่งนิยายก่อนมันจะไม่จบ

ต้องขอบคุณจริง ๆ เลยค่ะ ถ้าไม่มีบรรดาพี่ ๆ น้อง ๆ เพื่อน ๆ ที่กล่าวมา ลิตซ์รักสายลมหนาวก็คงไม่แค่ล้วยไปจบเอาปี 2552 แห่ง ๆ ขอบคุณนะคะทุกคน

Muk

บทนำ

...ผืนพิภพอันแสนงดงาม...แดนดินถิ่นที่มนุษย์ครอบครองเป็นเจ้าของ ประกอบด้วยสิ่งสารพัดมากมายและพิชพรรณน้อยใหญ่ที่พากันขึ้นเป็นป่าอันอุดมสมบูรณ์ เหล่ามนุษย์ต่างแยกย้ายอาศัยอยู่กันเป็นหลักแหล่ง บ้างก็สร้างเป็นแคว้น บ้างก็สร้างเป็นเมือง และเมื่อหลายเมืองรวมกันก็ประกอบขึ้นเป็นอาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาล

เวลายังผันผ่านอาณาจักรน้อยใหญ่ก็มากขึ้นเป็นลำดับ แต่ละอาณาจักรต่างปกครองด้วยกษัตริย์และราชินี เหล่าผู้ปกครองต่างก็พยายามขยายดินแดนของตนให้กว้างไกล ยิ่งอาณาจักรใดมีอาณาเขตมากอาณาจักรนั้นก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้น และหากอาณาจักรใดมีความสำคัญมาก อาณาจักรนั้นก็จะได้รับบุคคลที่จะมาปกป้องคุ้มครองอาณาจักรของตน บุคคลที่จะทำตามหน้าที่ของตน ตูแล...และปกป้องอาณาจักรนั้นด้วยชีวิต สติปัญญาและพลังที่มากมายสุดคนนับ บุคคลผู้นั้นเราเรียกขานกันว่า เชื้อสายเทพ

เชื้อสายเทพจะปกป้องอาณาจักรของตนตามพันธสัญญาแห่งหน้าที่ และจะทุ่มเททั้งชีวิตเพียงเพื่อความรุ่งเรืองของอาณาจักร ผู้ที่เป็นเชื้อสายเทพ จะถูกปลุกฝังมาให้ไว้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกเพื่อที่จะตัดสินใจทุกอย่างด้วยความเที่ยงธรรม ทำให้คำตัดสินของเชื้อสายเทพถือเป็นที่ยึดถือและประจักษ์ต่าง

ก็ให้ความเคารพนับถือแก่เชื้อสายเทพของอาณาจักรตนเป็นที่ยิ่ง แต่ท่ามกลางความเคารพและศรัทธานั้นใครเลยเล่าจะรู้ถึงความว่าเหว่เดียวดายของบุคคลที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดแห่งอาณาจักร...จุดที่ต้องอยู่อย่างเดียวดายและไร้ความรู้สึกไปตราบนานแสนนาน และเมื่อใดก็ตามที่เชื้อสายเทพสิ้นใจ เขาหรือเธอผู้นั้นก็จะได้ตัดขาดจากหน้าที่แต่ดั้งเดิมและได้มาจุติใหม่เพื่อการเป็นเทพอย่างเต็มตัว...เทพที่มีอารมณ์และความรู้สึกได้

ณ ป่าดงดิบนอกเขตอาณาจักรวราออสตาร์อันเงียบสงบ นาน ๆ ครั้งจะมีความวุ่นวายเกิดขึ้นอันมีผลมาจากเขตแดนของมิโกะเชื้อสายเทพนามไลเดเลีย ที่ได้สร้างเขตแดนห้อมล้อมอาณาจักรเอาไว้ ทำให้ไม่มีชาวเมืองคนใดออกมาล่าสัตว์ในป่านี้ได้ อีกทั้งป่าแห่งนี้ก็ยังอยู่นอกเส้นทางที่พยานป่าจากละแวกอื่นจะแวะผ่านมา จึงเป็นสาเหตุให้ป่าดงดิบแห่งนี้มีแต่ความสงบไร้การถูกรุกรานมานานกว่าสามร้อยปี

ทว่าบัดนี้ป่าดงดิบกำลังตกอยู่ในความโกลาหลครั้งใหญ่เมื่อบังเกิดแผ่นดินไหวขึ้นอย่างรุนแรง ท้องฟ้าพลันมีมืดมัวโดยไร้สาเหตุ เหล่าสิ่งสรรพสัตว์ส่งเสียงร้องเตือนระวังกันหาที่หลบภัย เกิดอะไรขึ้น...โลกเกิดกลียุคขึ้นแล้วหรือไร จึงได้มีปรากฏการณ์ราวกับเกิดภัยพิบัติขึ้นในดินแดนที่ใกล้กับอาณาจักรซึ่งมีมิโกะเชื้อสายเทพดูแลอยู่เช่นนี้

เปล่าเลย...โลกไม่ได้เกิดภัยพิบัติขึ้น แต่ภัยพิบัติหรืออาจจะเรียกว่าความหวังสุดท้ายได้มาเยือนอาณาจักรวราออสตาร์แล้วต่างหากเล่า ภัยพิบัติที่ปรากฏในรูปของชายหนุ่มเชื้อสายเทพผู้พร้อมจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่กีดขวางเขาไม่ให้ไปพบกับหญิงสาวผู้เป็นที่รัก...และแผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นนั้นย่อมแสดงว่า เอ็กเซล เชื้อสายเทพผู้มีอายุยืนนานที่สุดได้ทำลายเขตแดนที่ห้อมล้อมอาณาจักรวราออสตาร์มากกว่าสามร้อยปีลงแล้วในที่สุด

ท่ามกลางความโกลาหลวุ่นวายของสัตว์ใหญ่ในป่า พลันปรากฏเงาร่างหนึ่งขึ้น เงาร่างนั้นเห็นผ่านข้ามบรรดาสัตว์น้อยใหญ่เบื้องล่างด้วยความเร็วที่ยากจะจับตาทัน ก่อนหายเข้าไปในถ้ำลับแห่งหนึ่งที่ไม่มีสัตว์ตัวใดล่วงรู้ว่

มีตำแหน่งนี้ซ่อนอยู่เบื้องหลังปาเดอวัลย์อันหนาทึบ

ชายผู้นั้นก้าวเท้าเข้าไปในถ้ำ ดวงตาคูสีฟ้าเหลือบมองรายละเอียดในถ้ำอันกว้างขวางแวบหนึ่ง ก่อนจะทรุดกายลงนั่งโดยไม่แม้แต่จะปล່อยร่างในอ้อมแขนลง จริยอยู่ว่าถ้ำนี้อาจจะกว้างขวางแค่นั้นก็อับชื้นจนยากที่จะให้ความรู้สึกอันน่าอยู่ แต่เพียงแค่ว่าชายผู้นี้ก้าวเข้ามาก็เหมือนพาสายลมมากับเขาด้วยลมอุ่น ๆ พัดเข้ามาให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก ผิดกับเมื่อครู่จนยากที่จะเชื่อได้ว่าเป็นถ้ำแห่งเดียวกัน

“เครย์...เครย์...”

เสียงท่มเอ่ยเรียก ขณะที่มือหนาไล่ไปบนแก้มขาวผ่องของร่างบางในอ้อมแขน...ร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลทั้งสาหัสและเล็กน้อย แต่ทุกแผลก็ยังคงมีโลหิตไหลซึมออกมาอย่างไม่ยอมหยุด ชายหนุ่มแน่นปากแน่น ดวงตาคูสีฟ้ามีทั้งความโกรธและห่วงใยพอ ๆ กัน ขณะที่ละมือจากแก้มหนุ่มไปยังบาดแผลอื่น ๆ เมื่อตระหนักว่าหญิงสาวคงหมดสติไปอีกนานจากอาการบอบช้ำอันเป็นผลมาจากที่นางหาญกล้าไปต่อสู้กับเชื้อสายเทพผู้มีอายุยืนนานที่สุด ดังนั้นชายหนุ่มจึงตัดสินใจเริ่มลงมือรักษาบาดแผลโดยไม่รอให้นางฟื้น

ปรากฏแสงสีฟ้าจาง ๆ ออกมาจากมือหนาที่เคลื่อนไปตามบาดแผลบนร่าง เพียงแค่เคลื่อนมือผ่าน บาดแผลเหล่านั้นก็ค่อย ๆ สมานตัวกันอย่างรวดเร็ว อันเป็นผลมาจากพลังของเทพผู้มีพลังรักษาสูงสุดซึ่งก็คือ เท็มเพล เทพแห่งสายลมนั่นเอง และเมื่อบุรุษผู้นี้คือเท็มเพล สถวีในอ้อมแขนของเขาก็คงเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจาก *เครย์* เทพแห่งธรณี

หลังจากที่เครย์ได้ต่อสู้กับเอ็กเซลจนพ่ายแพ้ เท็มเพลก็ได้เข้ามาขวางเอ็กเซลไว้แล้วพาตัวเทพสาวออกมา และด้วยบาดแผลที่ไม่ควรปล່อยไว้อีกต่อไป ชายหนุ่มจึงจำเป็นต้องพานางเข้ามาหลบภัยในถ้ำแห่งนี้เพื่อตรวจดูอาการและรักษาบาดแผลที่เอ็กเซลเป็นผู้ทำร้ายอย่างไม่มีการอ้อมมือเลยแม้แต่น้อย แน่แน่นอนว่าเอ็กเซลจะอ้อมมือไปทำไมเล่า ในเมื่อชายผู้นั้นกำลังเต็มไปด้วยความร้อนรนที่จะไปพบมิโกะสาวอันเป็นที่รัก แต่เครย์กลับเข้ามาขวางไว้...ไม่ว่าจะด้วยเจตนาดีหรือไม่ก็ตาม แต่นั่นก็คงเป็นทางเดินสุดท้ายสำหรับ

เชื้อสายเทพผู้นั้นแล้ว จึงได้ทำให้เอ็กเซลลงมืออย่างโหดร้ายและทารุณถึงเพียงนี้

เท็มเพลสคิดแล้วก็ได้แต่กัดฟันกรอด แม่ใจหนึ่งจะเป็นกังวลต่ออาการบาดเจ็บของเครย์ แต่อีกใจก็นึกโกรธเทพสาวที่ไม่ฟังคำของเขา ทั้งที่เขาอุตส่าห์เตือนแล้วว่าไม่ให้ไปขัดขวางเอ็กเซล...แต่นางก็ยังคงกระทำ และทำให้เขาแทบเสียดสีเมื่อเห็นภาพที่นางกำลังจะถูกฆ่า

เพียงแค่นึกถึงภาวะเสียชีวิตของเครย์ เทพผู้ขึ้นชื่อในเรื่องความเยือกเย็นอย่างเท็มเพลสก็ถึงกับสั่นสะท้าน รู้สึกเหมือนเลือดในกายเย็นเยียบกับความหวาดหวั่นต่อเหตุการณ์ที่เกือบจะเกิดขึ้นนั้น วงแขนแข็งแรงรัดร่างกายแน่นขึ้นกว่าเดิมราวกับจะตอกย้ำถึงตัวตนและชีวิตของหญิงสาวในอ้อมแขน

“ให้ตายสิ เครย์! เจ้าทำอะไรกับข้ากันนะ...”

เท็มเพลสบดเสียงดัง ดวงตาคูสีฟ้ามองร่างบางอย่างจะให้รับมิดชอบต่อจิตใจอันลับสนของตน แต่หญิงสาวผู้เป็นต้นเหตุก็หา รู้สึกตัวไม่ ชายหนุ่มได้แต่ถอนหายใจวาระจัดแจงขยับร่างบางให้ออนบนตักเขานัดขึ้น จึ่งอยู่ว่าบาดแผลทุกแผลสมานตัวกันหมดแล้ว แต่ก็ยังต้องอาศัยเวลาให้เครย์ได้พักฟื้นก่อนจะคืนสติกลับมาอยู่ดี และเมื่อคิดถึงความกระทบกระเทือนที่นางได้รับแล้วก็คงเป็นเวลาไม่ต่ำกว่าสามชั่วโมงทีเดียว

แน่นอนว่าในระหว่างสามชั่วโมงนี้เท็มเพลสย่อมไม่อาจผลจากไปและทิ้งให้นางอยู่ที่นี้เพียงลำพังได้ แม้เขาจะค่อนข้างแน่ใจว่าเครย์คงไม่ตีใจแม้แต่น้อยที่พื้นขึ้นมาแล้วเห็นหน้าเขา แต่ชายหนุ่มก็ยังคงต้องอยู่...อยู่เพื่อจะได้เห็นดวงตาสีเขียวคู่กันอีกครั้ง และให้แน่ใจว่านางปลอดภัยแล้วจริง ๆ เขาจึงจะผลจากนางไปได้ ทว่าแม้จะรู้อยู่แล้วว่าต้องรออีกนานเพียงใด แต่เทพหนุ่มก็หาได้รู้สึกเบื่อแม้แต่น้อย ตรงข้ามเท็มเพลสกลับรู้สึกถึงความพึงพอใจและความสุขที่ได้โอบกอดร่างของนางไว้ในอ้อมแขน นาง...ผู้ที่มีสติกับเขาอย่างล้ำลึกเมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว

1

เรื่องนั้นเริ่มต้นขึ้นเมื่อเกือบพันปีก่อน ณ ทะเลทรายแดนเหนือ ทะเลทรายมรณะอันเป็นสถานที่ที่ทุกคนต่างก็พากันหลีกเลี่ยงที่จะเดินทางข้ามผ่าน แม้ว่าทะเลทรายแห่งนี้จะเป็นทางที่ใกล้ที่สุดที่จะเดินทางข้ามจากเขตเหนือสู่เขตตะวันออกก็ตาม แต่ด้วยอากาศที่ร้อนระอุบวกกับทรายดุจดั่งและไอเอซิสที่มีเพียงไม่กี่แห่ง ก็ทำให้ไม่มีมนุษย์เดินดินคนใดจะหาญข้ามผ่านมันไปได้ เหล่าพ่อค้าและคาราวานจึงพากันเลือกเดินทางอ้อมโดยยอมเสียเวลามากกว่าเดิมอีกหลายเดือนมากกว่าที่จะบุกเข้าไปในดินแดนที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดจะดำรงชีพอยู่ได้เช่นนั้น

วันหนึ่งของกลางฤดูร้อน ท่ามกลางฝุ่นตลบและซากปรักหักพังในแถบทะเลทรายที่ร้อนอบอ้าวอันยากยิ่งที่จะมีคนผ่านไปมา ทว่าในวันนั้นบนผืนทรายแห่งนี้กลับปรากฏร่างของบุรุษผู้หนึ่งขึ้น...

ชายหนุ่มผู้มีแววตาสูงส่ง ใบน้ำตาลอ่อนเหลืองคางแผ่แผ่ไว้ด้วยความสูงมและเยือกเย็น ผมสีขาวราวหมู่เมฆของเขาพลิ้วไปตามสายลมอ่อนที่พัดอยู่รอบกาย นัยน์ตาสีฟ้าจับจ้องไปยังหลุมศพเล็ก ๆ ที่ดูเก่าแก่ไปตามกาลเวลา

“ครบรอบวันตายของเจ้าอีกปีหนึ่งแล้วสินะ ฟาเวย์” ชายหนุ่มกล่าวขึ้น ขณะมองหลุมศพด้วยแววตาอาลัยและอ่อนโยน แม้กายจะอยู่ที่นี่แต่จิตใจของ

บุรุษผู้นี้ดูจะล่องลอยกลับไปสู่ออดีตครั้งที่เขาเคยได้อยู่กับหญิงสาวแสนสวยคนหนึ่ง

ร่างสูงสง่าคงจะยืนนิ่งเช่นนั้นต่อไปอีกนานถ้าไม่มีเสียงหนึ่งดังขึ้น ชายหนุ่มเบือนหน้ามองไปยังทิศทางของต้นเสียงที่เต็มไปด้วยฝุ่นละอองจากลมทะเลทรายจนแทบไม่อาจมองเห็นสิ่งใดได้...เสียงมีเท้าค่อย ๆ ย่ำเข้ามาจากทิศทางนั้นและเป็นเสียงมีเท้าที่ไม่น่าจะจะมีอยู่ในทะเลทรายแห่งนี้

ท่ามกลางการรอคอย เสียงมีเท้าค่อย ๆ ดังขึ้น บอกชัดถึงการใกล้เข้ามาของบุคคลลึกลับ ชายหนุ่มจึงเริ่มไปยังทิศทางนั้นก่อนจะชะงักไปเมื่อเห็นบุคคลที่ก้าวออกมาจากฝุ่นละอองที่ลอยคลอบอวลไปทั่วบริเวณ

หญิงสาวในชุดบางเบาคนหนึ่งก้าวออกมาจากกลุ่มของละอองฝุ่น ผมสีน้ำตาลเข้มของนางยาวสยายลงไปถึงกลางหลัง นัยน์ตาสีเขียวคูโศบายแววฉงนที่พบชายหนุ่มแปลกหน้าอยู่ในสถานที่ที่รกร้างเช่นนี้

“หากเจ้าไม่ได้คิดเจ้าคงจะเป็น *เคย์* เทพแห่งธรณีคนใหม่สินะ”

ชายหนุ่มถามขึ้นก่อนด้วยใบหน้าขมข้ม ดวงตาสีฟ้าของเขาจับจ้องไปยังใบหน้างดงามของอีกฝ่ายอย่างลึมดัว จริ่งอยู่ว่าเขาเคยได้ยินคำรำลือเกี่ยวกับบุรุษลึกลับของเทพคนใหม่มามากพอที่จะสามารถระบุได้ทันทีที่เห็นว่าเป็นใคร แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจถ่ายทอดบุคลิกทั้งหมดของนางออกมาได้ด้วยหญิงสาวตรงหน้าอาจกล่าวได้ว่างดงามจนยากจะหาใครเปรียบ เป็นความงามอย่างร้ายกาจที่ชวนให้เทพและมนุษย์ต้องหลงใหล ทว่าความงามนี้ทำให้ความงามแบบดอกไม้ที่คว่ำค่าแก่การทะนุถนอมไม่ ในทางตรงกันข้ามกลับเป็นความงามแบบคมเข้ม ความงามของสตรีผู้เปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่นในตัวเอง หากจะเปรียบความงามของนางแล้ว ก็คงเทียบได้กับกุหลาบทะเลทรายดอกไม้ที่แสนสวยและงดงามกว่าดอกไม้ใด ๆ อีกทั้งความทรหดที่เติบโตขึ้นในสถานที่อันเปี่ยมไปด้วยความยากแค้นและยังหนามแหลมตามกิ่งก้านที่ประกอบไปด้วยพิษร้ายนั้นอีกเล่า บางทีหญิงสาวตรงหน้าเธอคนนี้ก็คงไม่ต่างอะไรไปจากดอกไม้ชนิดนั้นเลย

วิมฉิปากได้รูปของชายหนุ่มยกขึ้นเล็กน้อยคล้ายกับพอใจในข้อสรุปของ

ตัวเอง ชายหนุ่มเป็นสายตาจากใบหน้างามนั้นก่อนจะกล่าวแนะนำตัวเอง
ซ้ำ ๆ

“ข้ามีนามว่า เหมเพส เทพแห่งสายลม ผู้เป็นหนึ่งในเทพแห่งธาตุทั้งสี่
เช่นเดียวกับเจ้า”

กล่าวจบเทพหนุ่มก็อดมิได้ที่จะมองลึกเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย ทัน
ได้เห็นดวงตาสีเขียวคู่งามที่ปรากฏแววจนขึ้นเพียงวูบเดียวก็หายวับ เหลือทิ้ง
ไว้แต่ความว่างเปล่าของดวงตาที่มองเฉยไปอย่างไร้จุดหมาย ชวนให้เหมเพส
อดโมได้ที่จะคิดถึงรูปปั้นแสนสวยซึ่งปราศจากชีวิตและจิตใจ หากใช้คนเป็น ๆ
ที่มาขึ้นอยู่ตรงนี้กับเขาไม่

ดวงตาสีเขียวเหลือบมองชายหนุ่มตรงหน้าแวบหนึ่งก่อนที่เสียงหวาน
จะเยี่ยขึ้นในที่สุด

“ต้องขอภัยด้วยที่ข้าไม่รู้จักท่านในตอนแรก เหมเพส เทพแห่งสายลม”
เสียงกังวานหวานรื่นหูดังขึ้น “แต่ด้วยข้าเพิ่งจะจุดสุสว่างก็ได้ไม่ถึงเดือนจึงทำให้
ยังมีอากัจาเทพทุกองค์ได้ ต้องขอภัยด้วย...”

ต่อยวจาจากน้ำเสียงอันไพเราะนั้นเต็มไปด้วยการขอรุณแก่โทษต่อกร
ที่ไม่รู้จักฐานะของอีกฝ่าย การกระทำนี้คล้ายจะเป็นการแสดงความอ่อนน้อม
ต่อเทพผู้เป็นใหญ่เช่นเหมเพสที่มีอายุมานานกว่าพันปี ทว่าน้ำเสียงเรียบเรื่อย
และดวงตาที่ว่างเปล่านั้นกลับต้านกันเองกับคำพูดที่นางกล่าวออกมา ชวนให้
นึกถึงการกล่าวตามมารยาทมากกว่าที่จะเป็นคำกล่าวซึ่งออกมาจากใจจริง

และสิ่งนี้ก็ทำให้เหมเพสเทพหนุ่มผู้ไม่เคยมองใครมาก่อนนึกสนใจในตัว
หญิงสาวตรงหน้ามากขึ้น สนใจต่อความหยิ่งทรนงที่ซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากาก
แห่งความเขินชา...สนใจต่ออารมณ์ร้อนที่อยู่ลึกในกันบึ้งของจิตใจที่ปราศจาก
อารมณ์ของเชื้อสายเทพ เนื่องจากเชื้อสายเทพนั้นได้ตัดความรู้สึกและอารมณ์
ทิ้งมวลงเพื่อที่จะธำรงความเป็นธรรมแก่ประชาชนในอาณาจักรของตนให้มาก
ที่สุด การกระทำเช่นนี้อาจจะยืนยาวมานานหลายร้อยปีจนเมื่อได้จุดมาเป็นเทพ...
ซึ่งกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไม่ได้มีความหมายอีกต่อไป แต่นิสัยดั้งเดิมที่ติดมากับยาก
จะลบเลือนเสียแล้ว ดังนั้นเทพที่เพิ่งจุดใหม่จึงมักจะมีเทพองค์อื่น ๆ มาคอย

สอนให้รู้สึกถึงอารมณ์ต่าง ๆ...ความโกรธ เสร้า หม่นหมอง บ้าคลั่ง...อารมณ์เหล่านี้นับเป็นสิ่งที่เทพองค์ใหม่ต้องเรียนรู้ด้วยกันทั้งสิ้น

ทว่าเทมเพลตเองก็ยังไม่เคยเป็นอาจารย์สอนเทพที่เพิ่งจุติด้วยว่าเทพหนุ่มมีศักดิ์และฐานะเกินกว่าที่จะต้องมาทำหน้าที่อบรมสั่งสอนเทพองค์ใหม่ ทว่ากับหญิงสาวตรงหน้านี้...ชายหนุ่มกลับอดไม่ได้ที่จะรู้สึกอยากเป็นผู้ปลุกความบ้าคลั่งของเธอให้ตื่นขึ้นมา อยากจะเห็นรอยยิ้มแห่งความสดใส อยากเห็นใบหน้างามที่เรียบเฉยนี้แปรเปลี่ยนไปด้วยแรงอารมณ์ และอยากเห็นดวงตาสีเขียวคู่้นั้นสะท้อนถึงความรู้สึกเบื้องลึกในจิตใจของนาง

เทพหนุ่มเห็นดวงตาคู่งามเหลือบมองเลยไปยังหลุมศพที่อยู่เบื้องหลังในดวงตาชายถึงแววองนแต่ก็ยังไม่มีความพูดโลกแล้วออกมา ทำให้เทมเพลตถอนหายใจยาวพร้อมเบือนหน้าไปมองหลุมศพแวบหนึ่งก่อนจะกล่าว

“นี่คือหลุมศพของภรรยาข้า นางตายไปเกือบพันปีแล้ว...”

“ภรรยาของท่านหรือ ท่านหมายความว่านี่คือหลุมศพคนรักของท่านอย่างนั้นหรือ”

เครือข่ายอนามเสียงสูง โบหน้าที่เรียบเฉยแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดใจต่อสิ่งที่ได้ยิน ด้วยเป็นครั้งแรกที่นางได้ยินคำว่าภรรยาจากปากของเชื้อสายเทพหรือเหล่าเทพทั้งหลาย และยังนึกไม่ถึงเลยว่าคำว่าภรรยาที่นางได้ยินจะดังออกมาจากปากของเทพแห่งสายลมได้

เทมเพลตมินยิ้มน้อย ๆ หาได้ตอบคำไม่ โบหน้าหล่อเหลาแฝงไว้ด้วยความขมขื่นที่ซ่อนลึกอยู่ในใจ ความเศร้าที่เขาไม่เคยแสดงให้ผู้ใดเห็นมาก่อน...ความเศร้าที่ได้แต่ซ่อนอยู่ในใจโดยไม่อาจบอกแก่ผู้ใดได้ จนกระทั่งวันนี้ วันที่เขาได้พบกับเทพสาวผู้จะมาเปลี่ยนชีวิตเขาด้วยชีวิตของนางเอง

เครือข่ายมองความเศร้าที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเทมเพลตอย่างไม่เข้าใจจริงอยู่ที่นางรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังเศร้า แต่ความเศร้ามันคืออะไรแล้วความรักมันคืออะไรกัน ความรู้สึกเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่นางไม่รู้จักทั้งสิ้น ด้วยว่าอารมณ์เดียวที่ชั่วชีวิตของนางมีอยู่อาจเรียกได้ว่าไร้อารมณ์ก็เป็นได้ เวลาลมลายร้อยปีกับชีวิตเชื้อสายเทพผู้คุ้มครองอาณาจักร นางผ่านมาอย่างเย็นชาต่อทุกสิ่ง มี

ชีวิตอยู่เพียงเพื่อให้ผ่านพ้นไปวัน ๆ และทำอย่างไรก็ได้เพียงเพื่อจะให้
อาณาจักรของนางอัวร์ด...อยู่เพื่ออาณาจักรและตายเพื่ออาณาจักร...นั่นเป็น
สิ่งเดียวที่นางรับรู้และทำให้ชีวิตจำต้องดำรงอยู่เรื่อยมา ทรายจนกระทั่งได้พบ
กับเทพชั้นสูงผู้เปิดเผยตัวตนของเขาให้นางได้รับรู้ว่าแท้จริงแล้วความรักและ
ความเศร้ามีอยู่จริงในโลกนี้

“มานีลี เครย์”

เสียงทุ้มนุ่มเอ่ยขึ้นอย่างอ่อนโยน บังคับให้เครย์จำต้องเดินเข้าไปใกล้
หลุมศพนั้นโดยไม่รู้ตัว...หลุมศพที่เก่าแก่และทรุดโทรมไปตามกาลเวลา แต่รอบ
บริเวณกลับสะอาดสะอ้านบอกชัดถึงการดูแลเอาใจใส่ และการดูแลนั้นก็คง
เป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจาก...เท็มเพล...ชายผู้เสียคนรักไปเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว

“นางชื่อฟารี” เท็มเพลพูดขึ้นเบา ๆ นัยน์ตาสีฟ้ายังคงไม่ละไปจาก
หลุมศพแม้สักนิด “...นางเป็นภรรยาของข้าที่ตายไปเมื่อประมาณพันปีก่อน
ตอนนั้นข้าได้สร้างหลุมศพของนางไว้ที่นี่และได้สาบานกับนางว่าเมื่อถึงเดือน
ที่นางตาย ข้าจะกลับมาหานางและอยู่ที่นี้เป็นเวลาหนึ่งเดือน และข้าก็ได้ทำ
เช่นนั้นมาเกือบพันปีแล้วโดยที่ไม่มีใครรบกวน จนกระทั่งปีนี้ได้พบกับเจ้า...”

เทพหนุ่มเข้มยิ้มจาง ๆ ขณะที่มองไปยังอีกฝ่ายเมื่อเห็นเทพสาวที่มี
ท่าทีตระหนกเมื่อได้ยินคำพูดนั้น หญิงสาวรีบเอ่ยขึ้นอย่างขอลุแก่โทษ

“ข้าไม่ทราบเลยว่าได้บุกรุกเข้ามารบกวนความสงบของท่าน...เท็มเพล
ข้าต้องขอโทษท่านเป็นอย่างมาก ข้าจะรีบไปเดี๋ยวนี้...”

เท็มเพลหัวเราะเบา ๆ เมื่อได้ยินวาทะที่เต็มไปด้วยความสำนึกผิด ใน
ห้วงแห่งความคิด...เขาตระหนักได้ดีว่าเครย์รู้สึกเช่นเดียวกับที่พูดออกมา เป็น
คำพูดที่กลั่นออกมาจากใจจริง หาใช่วาทะที่เอ่ยออกมาเพียงเพื่อประนีประนอม
หรือกลัวเขาโกรธไม่ และนั่นยิ่งทำให้ความรู้สึกเอ็นดูที่มีอยู่ในใจเพิ่มพูนมาก
ขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก เครย์ เจ้าไม่ได้รับรบกวนอะไรเข้าเลย” เท็มเพล
เอ่ยขึ้นช้า ๆ “นี่ก็ครบสามสิบวันพอดี ถึงเจ้าไม่มา ข้าก็กำลังจะไปจากที่นี่
อยู่แล้ว...”

คำพูดนั้นทำให้เทพสาวค่อยวางใจลง โบนางงามเริ่มสงบไม่ฉายแวว
 เครื่องเครียดเช่นเดิม ทำให้เต็มเพลได้เต็มองมาเจียบ ๆ ด้วยสายตาที่ไม่มีใคร
 สามารถบอกได้ว่าราชหนุ่มกำลังคิดอะไร...ความเจียบสงบที่ยากจะบรรยาย
 ผ่านพ้นไปชั่วครู่ แล้วในที่สุดเธอก็เอ่ยขึ้นก่อน

“ในเมื่อท่านไม่คิดจะเอาผิดกับข้า ข้าก็ขอตัวก่อน แล้วค่อยพบกันใหม่...”
 แล้วร่างบางก็หมุนกายกำลังจะก้าวจากไป ทว่าเสียงห่มก็ดังขึ้นในทันที
 “ข้าก่อน!”

เสียงเรียกนั้นทำเอาดวงตาสีเขียวมรกตต้องหันกลับมามองอย่างฉงน
 พร้อมกับคำถามที่หลุดออกมาอย่างประหลาดใจยิ่ง

“ท่านยังมีธุระอะไรกับข้าอีกหรือ เต็มเพล”

“ธุระนั้นกลับมีใช่ แต่เป็นเรื่องที่ข้าต้องการจะถามความเห็นจากเจ้า”
 เต็มเพลเอ่ยถามเสียงนุ่มพลงเหลือบมองหญิงสาวอย่างพิจารณาคล้าย
 อยากรจะมองไปให้เห็นถึงกันบึ้งของจิตใจที่ถูกปิดไว้ภายใต้หน้ากากแห่งความ
 เย็นชาของอีกฝ่าย...กันบึ้งของจิตใจที่เราผู้นี้จะซุกซ้นขึ้นมาให้สำเร็จให้จงได้

“ข้ารู้ว่าเจ้าเพิ่งจูดิเป็นเทพเมื่อไม่นานมานี้” เต็มเพลกล่าวช้า ๆ ดวงตา
 แผ่แสงนัยที่ยากเกินกว่าเทพสาวผู้ไร้เดียงสาตรงหน้าจะเข้าใจได้ “...ตาม
 ปกติเทพที่เพิ่งจูดิทุกองค์จะต้องมีเทพองค์หนึ่งคอยเป็นอาจารย์เพื่อแนะนำ
 ความเป็นไปของชีวิตเทพที่แตกต่างจากเชื้อสายเทพให้รู้...แต่ข้าเห็นว่าเจ้ายัง
 ไม่มีเทพองค์ใดกระทำหน้าที่นี้ให้ ข้าจึงอยากถามความเห็นจากเจ้าว่าเจ้าต้องการ
 การและเต็มใจจะให้ข้าเป็นอาจารย์คอยดูแลเจ้าหรือไม่”

คำถามนั้นสร้างความตกตะลึงให้กับเธอยิ่งเป็นอย่างมาก เทพสาวจ้อง
 มองอีกฝ่ายอย่างไม่อยากเชื่อหูตนเอง ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจต่อสิ่ง
 ที่อีกฝ่ายเสนอให้...เทพที่มีอายุมากที่สุดใมนวลหมู่เทพทั้งหลายอาสาจะมาเป็นที่
 เลี้ยงให้แก่เทพที่เพิ่งจูดิเช่นนาง นั่นแทบจะเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้เอาเสีย
 เลย!

“ข้าอยากให้เจ้าคิดดูให้ดีก่อนตอบ...” เต็มเพลเสริมขึ้น “เพราะหาก
 เจ้าปฏิเสธแล้ว เรื่องทุกอย่างก็จะจบลงเพียงแค่นี้ แต่หากเจ้าตอบตกลงแล้ว

ล่ะก็...ข้าก็ขอบอกไว้เลยว่าชีวิตของเจ้านับแต่บัดนี้ต่อไปจะไม่มีวันเหมือนเดิมอีกแล้ว”

คำพูดนั้นเต็มไปด้วยการเจริญชวนและทำทนายอย่างน่ากังขา เครย์ไม่อาจรู้ได้ว่าด้วยเหตุใดเทพผู้ยิ่งใหญ่จึงได้เสนอตัวเป็นที่เลี้ยงให้กับนาง และยังไมอาจรู้ได้ว่าเธอผู้นี้ต้องการสิ่งใดจากการกระทำครั้งนี้กันแน่ ทว่าหากนางตอบตกลงไปแล้ว มันจะเป็นเหมือนการทำสัญญากับเวทดาหรือปีศาจกันแน่

“ว่าอย่างไร เครย์ เจ้าจะตกลงหรือไม่ล่ะ”

เสียงทุ้มถามขึ้นอีกครั้ง ทำให้เครย์ระงับความคิดลงในที่สุด หลังจากผ่านการใคร่ครวญอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนทางเลือกของนางจะเหลือเพียงทางเดียว และดูจะเป็นทางที่ขายตรงหน้าซึ่งกำลังเข้มข้มอย่างอารมณ์ดีคาดเดาไว้เช่นกันนั่นคือ...

“ตกลง เท็มเพล...ข้าต้องการให้ท่านเป็นอาจารย์สอนข้า ช่วยสอนเกี่ยวกับอารมณ์ทั้งหมดที่เทพควรจะมีให้ข้าที”

คำตอบนั้นทำให้ดวงตาของเทพหนุ่มฉายรอยยิ้มขึ้นได้อย่างเปี่ยมล้นขึ้น วุบหนึ่ง แม้จะรู้อยู่แล้วว่าหญิงสาวตรงหน้าไม่มีทางทำสิ่งใดได้นอกไปจากตอบรับคำของเขา แต่การยอมรับของนางก็ทำให้เขาอดรู้สึกปลื้มปิติขึ้นมาไม่ได้

“ข้าจะสอนทั้งหมดที่ข้ารู้ให้กับเจ้า เครย์...ไปกันเถอะ บทเรียนแรกของเราเริ่มแล้ว”

เทพหนุ่มกล่าวขึ้นช้า ๆ ก่อนจะเดินนำไปโดยมีวังของเครย์ก้าวตามหลัง ร่างของทั้งคู่เลื่อนหายเข้าไปในฝุ่นทรายที่พัดมา ละทิ้งหลุมศพนั้นไว้ให้เจียบเหงาดังเดิม

“ท่านพาข้ามาที่นี่ทำไม”

เสียงหวานดังขึ้นเบา ๆ จากบนหน้าผาสูงที่ไม่น่าจะมีใครขึ้นไปถึงได้ หน้าผาที่เหล่ามนุษย์ได้แต่มองและทอดถอนใจอย่างเจียบงัน ทว่าในวันนี้ บนหน้าผาสูงกลับมีร่างสองร่างปรากฏขึ้น...เงาร่างหนึ่งบอบบางจนเกือบจะปลิวไปกับสายลม ส่วนอีกร่างหนึ่งนั้น สูงสง่าและเปี่ยมไปด้วยวัคมีแห่งอำนาจ

ละอองแสงสีทองห้อมล้อมคนทั้งสองไว้อย่างบางเบา

เวย์เป็นสายตาไปมองเต็มเพลอย่างสงสัยก็ยังไม่เข้าใจต่อเจตนาของอีกฝ่าย เริ่มตั้งแต่ที่เขาได้พานางมายังหน้าผาสูงชันในเวลาใกล้รุ่งแบบนี้ และพอมาถึงก็ไม่แม้แต่จะเอ่ยคำอธิบายอะไรออกมา ทำให้นางได้แต่สับสนและจ้องมองเขาด้วยความสงสัยยิ่งนัก

เต็มเพลยังคงไม่ได้เอ่ยอะไรออกไป กลับมองไปยังเบื้องหน้าสู่ภูเขาไกลลับที่มีเมฆหมอกบดบังให้เห็นอย่างเลือนราง ณ ที่แห่งนั้นดูราวกับจะดึงดูดความสนใจทั้งมวลของเทพแห่งสายลมไว้ ดึงดูดดวงตาคู่สีฟ้าให้จับจ้องโดยไม่คิดจะเป็นหนีมัน ทำให้เวย์จำต้องเป็นหน้าไปมองอีกครั้ง ก่อนที่ริมฝีปากบางจะเผยอขึ้นอย่างตกตะลึงต่อทิวทัศน์ที่ปรากฏขึ้นตรงหน้า

ณ ที่แห่งนั้น...ที่เส้นขอบฟ้าอันแบ่งนภาภาคและผืนดินให้แยกจากกัน และเป็นเส้นที่ได้บรรจบชีวิตมนุษย์และเทพให้จำต้องเกี่ยวร้อยผูกพันกันโดยมิอาจหลีกเลี่ยง มาบัดนี้แสงสีทองเจิดจ้ากำลังค่อย ๆ สาดทอจายขึ้นมาเหนือเส้นนั้น แสงแห่งยามอรุณรุ่งได้ขับไล่ความมืดยามค่ำคืนไปจนสิ้น ขับไล่ทั้งเมฆหมอกอันทึมมัวและจิตใจที่เคยกระด้างเย็นชาให้หายสาบสูญไปราวกับว่าไม่เคยมีมา

เทพสาวยังคงตกตะลึงต่อภาพเบื้องหน้า...สุรียา...ดวงตะวัน...เจ้าชีวิตเหนือสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ได้ปรากฏโฉมอีกครั้งหนึ่งแล้ว ปรากฏขึ้นมาพร้อมด้วยแสงที่สว่างจนคิดครึ่งใจ มันเป็นความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายออกมาได้ยามเมื่อได้เห็นภาพอันงดงามที่เป็นบ่อเกิดแห่งสรรพสิ่ง ความรู้สึกนี้มันคืออะไรกันนะ

“นี่คือสิ่งที่เรียกว่าความรู้สึก เวย์...”

เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นเบา ๆ จากร่างสูงที่ยืนอยู่เคียงข้าง ปลุกให้หญิงสาวตื่นจากภวังค์แล้วหันหน้ามาสบดวงตาคู่สีฟ้าที่ไม่อาจทราบว่าได้ยินมอของนางอย่างเงิบ ๆ เช่นนั้นมานานเท่าใดแล้ว เต็มเพลยับยรอยยิ้มเล็กน้อย ดวงตาคู่สีฟ้าฉายแววแห่งความพอใจอย่างเด่นชัดขณะตอบกลับมา

“ความรู้สึกนี่คือความประทับใจ...เวย์ ในช่วงหนึ่งนั้นภาพที่อยู่เบื้อง

หน้าเจ้าได้ตั้งจุดจิตวิญญาณของเจ้าเข้าไป ตั้งจุดความรู้สึกนึกคิดทั้งหมดเอาไว้
ให้ไม่อาจหลบหนีไปได้ และนับจากนี้ไม่ว่าเจ้าจะต้องพบอะไรก็ตาม ขอให้
เจ้าจงอย่าได้ลืมความรู้สึกแรกของเจ้า ความประทับใจของเจ้าต่อภาพนี้ จง
จดจำไว้อย่าได้รู้สึกเกิด..."

คำพูดนั้นเป็นดังคำอวยพรและคำทำนายที่มีต่อเทพสาวผู้อ่อนเยาว์
เทพสาวผู้ซึ่งสักวันหนึ่งจะกลายเป็นปรภิกษุต่อเขา...เป็นปรภิกษุและเป็นความ
รักที่ยากจะหยั่งถึงแก่นแท้ของจิตใจ ในวันหนึ่งข้างหน้า ณ อนาคตอันไกลโพ้น
ทุกสิ่งจะแปรเปลี่ยนไปจนสิ้น เวลาที่ผันผ่านเคียงคู่ไปกับความรู้สึกที่แตกฉาน
ไร้การประสาน สิ่งเดียวที่ยังคงเหลือค้างไว้ในความทรงจำของเคย์มีเพียงภาพ
นี้ภาพเดียวเท่านั้นที่ยังคงติดตรึงฝังแน่นอยู่ในจิตใจโดยมิรู้ลืม แม้ว่าตัวนางเอง
จะรู้สึกชิงชังและเคียดแค้นต่อชายผู้ที่ได้สอนความรู้สึกแรกให้กับนางสักเพียง
ใดก็ตาม

ทว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้ายังคงอยู่ห่างไปอีกไกลนัก ดังนั้นใน
ตอนนี้เคย์จึงยังคงยืนนิ่ง ดวงตาสีมรกตเป็นประกายระยิบอย่างขอบคุณต่อการ
กระทำของเทมเพลที่ให้นางได้พบกับสิ่งที่เรียกว่าความประทับใจ

เทมเพลผงกศีรษะเล็กน้อย รับรู้ถึงคำขอบคุณของอีกฝ่าย...คำขอบคุณ
ที่ทำให้เขาได้แต่ละอายใจอยู่ในส่วนลึก เมื่อตระหนักถึงความจริงที่ว่า แท้จริง
แล้วการที่เขาช่วยเคย์นั้นไม่ได้มาจากความบริสุทธิ์ใจเลย มันอาจเป็นเพียง
เพราะเขากำลังเบื่อ...เบื่อหน่ายต่อชีวิตเทพอันซ้ำซากจำเจ จึงชวนให้แสวงหา
ในสิ่งที่เรียกว่าความสุขของชีวิต และท่ามกลางความเบื่อหน่ายนั้นเอง เคย์
ก็เข้ามาในชีวิตของเขา เหมือนของเล่นชิ้นใหม่ให้เขาได้สนุกขึ้นมาอีกวาระหนึ่ง

เทมเพลเคยคิดว่าความสุขนี้คงจะยังคงดำเนินต่อไปอีกนานตราบนาน
กระทั่งได้พบกับความจริงที่ว่า แค่เพียงรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความจริงใจของนาง
ก็ทำให้เขาแทบทนไม่ได้ที่จะไปขอโทษและสารภาพให้นางได้รู้ถึงความจริงที่ซ่อน
ลึกอยู่ภายใต้หน้ากากของเทพผู้แสนใจดีเช่นเขา แต่หากเขาทำเช่นนั้น ทุกสิ่ง
ก็เป็นอันจบ เคย์อาจอภัยให้แต่จะไม่มีวันไว้วางใจเขามาก และเพียงแค่มองคิด
ที่ว่าเคย์จะไม่ไว้วางใจเขา มันก็ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาในใจโดยไม่

ทราบสาเหตุเสียแล้ว

“เท็มเพล ท่านเป็นอะไรนี่เปล่า” เสียงหวานถามขึ้นเบา ๆ ยามเมื่อเห็นชายหนุ่มยืนนิ่งอยู่กับที่ ดวงตาสีฟ้าที่เคยเยือกเย็นสุมุดคล้ายจะล่องลอยไปจากร่าง

เทพแห่งสายลมถอนหายใจเบา ๆ ลอบตัดสินใจกับตัวเองว่าจะไม่มีวันบอกสาเหตุที่แท้จริงในการยอมเป็นอาจารย์ให้ครูผู้เป็นอันตราย ชายหนุ่มคิดก่อนจะตอบคำ

“ไม่มีอะไรหรอก ครู...” เสียงทุ้มเฮ้ยขึ้นเบา ๆ ครูก็ได้แต่มองมาอย่างไม่เอียงคอเชื่อในวาจาของอีกฝ่ายนัก เท็มเพลจึงรีบกล่าวต่อ “ตอนนี้เจ้าก็รับรู้แล้วว่าความรู้สึกประทับใจนั้นเป็นอย่างไร ทีนี้เราก็ก้าวข้ามบทเรียนต่อไปได้เลย...”

คำพูดนั้นเบี่ยงเบนความสงสัยไปจากครูในทันที ด้วยหญิงสาวกำลังตื่นเต็นยิ่งนักต่อความรู้สึกต่าง ๆ ที่จะได้เรียนรู้ภายในไม่ช้านี้ ความตื่นเต็นทำให้ความเคลือบแคลงสงสัยในตอนแรกหายไปจากความทรงจำ และใครเล่าจะรู้ว่าความสงสัยที่ไม่ได้เอ่ยปากถามออกไปในครั้งนี้นักวันหนึ่งมันจะกลับมาทำร้ายครูอย่างใหญ่หลวงในภายภาคหน้า

“ท่านจะสอนอะไรซ้ำต่ออย่างงั้นนี่ เท็มเพล” เสียงหวานถามด้วยความกระตือรือร้นยิ่ง ดวงตาสีมรกตฉายแววตื่นเต็นให้เท็มเพลนึกขบขันต่อความไร้เดียงสาของอีกฝ่าย ชายหนุ่มพยักหน้าช้า ๆ พลางหยิบกล่องใบหนึ่งที่ห่อด้วยกระดาษสีสวยออกมาแล้วส่งให้ครู

“ก่อนที่เราจะเริ่มเรียนบทต่อไปกัน ข้ามีอะไรบางอย่างจะให้เจ้า...” ชายหนุ่มว่าก่อนจะรีบส่ายมือเมื่อเห็นครูมีท่าทางลังเล “รับไปสิ นี่เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้อันความรู้สึกรองเจ้านะ!”

ประโยคสุดท้ายที่แฝงไว้ด้วยน้ำคำแสดงการขู่ทำให้ครูจำต้องรับของขวัญกล่องนั้นมาอย่างเสียมิได้

ครูเหลือบมองเท็มเพลคนหนึ่ง นัยน์ตาสีมรกตแสดงออกชัดถึงความไม่ไว้วางใจบางประการ แต่หญิงสาวก็ยังเลือกที่จะเปิดออกดู...ทันทีที่ฝากล่อง

ถูกเปิดออก ลูกแมวขนสีชาวดัวหนึ่งก็กระโดดออกจากกล่องเข้ามาอยู่ในอ้อมแขน
ของเทพสาวทันที

“แม่น...”

เคยร์ซูดไม่ออกเมื่อเห็นขีดว่าของขวัญที่เต็มเพลมอบให้มันเป็นสิ่งใด
เป็นครั้งแรกในหลายร้อยปีที่ผ่านมามีนางได้รับของขวัญอันน่ารักเช่นนี้

“เอ่อ...ข้า...ขอบคุณท่านมาก เต็มเพล ข้าไม่เคยได้รับของขวัญเช่นนี้
มาก่อนเลย...”

หญิงสาวบอกเสียงสั้น มือบางยังคงโอบกอดลูกแมวตัวเล็กไว้แน่น สร้าง
ความเอ็นดูให้กับเต็มเพลที่ยืนดูอยู่ข้างๆ

“ไม่จำเป็นต้องขอบคุณข้าหรอก เคยร์ อีกอย่างเจ้าแมวตัวนี้ก็จะชอบ
เจ้ามากนี่”

เทพหนุ่มบอกพลางเหลือบมองไปยังแมวน้อยที่กำลังใช้ดวงตากลมโต
ของมันพิจารณาเจ้านายคนสวยอยู่อย่างพึงพอใจ ก่อนจะส่งเสียงร้องเบา ๆ
เป็นเชิงยอมรับเจ้านายคนใหม่...ทำให้เคยร์ยังรู้สึกชอบในตัวเจ้าแมวน้อยแสน
รู้นี้มากขึ้นหลายเท่าเลยทีเดียว

“นับแต่บัดนี้ต่อไปแมวตัวนี้จะเป็นของเจ้า” เสียงหนุ่มเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นความ
สนิทสนมของหญิงสาวกับแมวตรงหน้า “ขอให้เจ้าดูแลมันให้ดีและเอ็นดูมัน
มาก ๆ จนกว่าจะถึงวันที่เจ้าจะได้รู้ว่าข้าให้มันกับเจ้าทำไม...”

ประโยคสุดท้ายเต็มไปด้วยปริศนาชวนให้รอบคิดถึงความนัยที่ซ่อนอยู่
แต่เคยร์จะทันได้รู้สึกตัวก็หาไม่ หญิงสาวยังคงเพลิดเพลินไปกับเจ้าแมวตัวน้อย
ในอ้อมแขนที่กำลังประจบประเอาใจเจ้านายโดยการเอาหัวถูไถกับมือบางนั้นอย่าง
ฝักเนื้อฝักตัว

“เฮ้! ไปกันได้แล้ว เคยร์...ถึงเวลาเรียนรู้ความรู้สึกต่อไปแล้ว”

เสียงหนุ่มดังกังวานเข้าไปปลุกสติของหญิงสาว นางเห็นเต็มเพลยืนรอ
อยู่ด้วยสายตาที่อ้ายถึงแววประหลาดใจ เคยร์จำต้องรีบพยักหน้าก่อนจะเดิน
ตามเทพแห่งสายลมไป...เทพผู้ทีในอนาคตจะเป็นคนที่ทำร้ายนางทั้งจิตใจและ
ร่างกายด้วยมือของเขาเอง

2

หลังจากนั้นต่อมาทั่วทั้งแดนสวรรค์ก็เริ่มคุ้นเคยกับภาพของเทพแห่งสายลมผู้สูงศักดิ์เคียงข้างกับเทพแห่งธรณีผู้เพ็งจู้ได้ไม่นานนัก ภาพของคนทั้งคู่ที่บอกชัดถึงความสนิทสนมและความสัมพันธ์อันดีที่มีต่อกัน นับเป็นเรื่องน่าแปลกใจเมื่อคิดว่าเท็มเพลผู้ซึ่งอยู่มานานนับพันปี เป็นเทพผู้อาวุโสกว่าใคร และแทบจะไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนอื่น ได้เข้ามาเสนอตัวในการเป็นอาจารย์ให้กับเทพสาวงามผู้นี้...หลายคนเริ่มคิดถึงความเป็นไปได้ที่อาจจะมียุทธสมรสนะหว่างเทพทั้งสององค์เกิดขึ้น ทว่าเหล่าเทพองค์อื่น ๆ ผู้ที่อาวุโสกว่าและรู้ดีกว่าต่างก็วิตกกังวลอยู่ในใจเพราะทราบดีว่าแม่เคอร์รี่จะมีใจให้แก่เท็มเพล แต่ความรักนั้นก็จะมีวันสมหวังได้เลยแม้แต่น้อย เมื่อใจของชายหนุ่มยังคงมันอยู่กับภรรยาในอดีตผู้ล่วงลับไปนานนับพันปีแล้วเช่นนั้น

...ปราสาทแห่งรัตติกาล...

“ที่นี่ที่โนนรี เท็มเพล” เสียงหวานถามขึ้นอย่างสงสัยพลางกวาดตามองไปยังปราสาทสีดำหะมีนที่ซ่อนตัวอยู่ใต้เงามืดแห่งรัตติกาล สถานที่ที่เท็มเพลพานางมาโดยไม่ได้บอกถึงจุดประสงค์แม้แต่น้อย

“ที่นี่คือปราสาทแห่งรัตติกาล เป็นที่อยู่ของดัสต์ เทพแห่งความคิด

สหายสนิทของข้า” เข็มเพลสตอบขณะจับมือนุ่มของอีกฝ่าย พร้อมสาวเท้าเดินตรงเข้าไปยังหนึ่งในปราสาทที่ได้เปิดประตูรอไว้ก่อนแล้ว

“ดัสต์...เทพแห่งความมิดังนี้ ข้าจะได้พบเข้านหรือ ไม่อยากเชื่อเลย...ข้าเคยได้ยินมาว่าเทพองค์นี้ไม่ชอบคบหาสมาคมกับใครมิใช่รี แล้วนี่ท่านพาข้ามาโดยพลการเช่นนี้ เราจะไมโกรธหรือ”

เสียงเคียดแค้นอย่างตื่นเต้นยามเมื่อได้ยินชื่อของเทพผู้โด่งดังแห่งสวรรค์ ซึ่งนับตั้งแต่นางจุติมาเป็นเทพก็ได้ยินนามของชายหนุ่มผู้นั้นอยู่เรื่อยมาจนแทบอดใจไม่ไหวกับการที่จะได้พบเขาในครั้งนี่

เข็มเพลสทั้งน้ำเสียงตื่นเต้นของหญิงสาวแล้วก็ได้แต่เงิบขวางอยู่ในใจ แม้ส่วนหนึ่งจะรู้ว่าควรตีใจกับความก้าวหน้าในการแสดงอารมณ์ของลูกศิษย์คนสวย แต่ถึงกระนั้นในห้วงลึกของหัวใจก็ยังอดไม่ได้ที่จะบังเกิดความหงุดหงิดเล็ก ๆ ขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ดัสต์ขอบเก็บตัวก็จริง เครย์...แต่ข้าเป็นสหายสนิทของเขา ดังนั้นไม่ต้องกลัวหรอกว่าเขาจะไม่ออกมาพบเจ้านะ”

ยังไม่ทันสิ้นเสียงของเข็มเพลส บานประตูอีกด้านหนึ่งก็ถูกเปิดออกพร้อมกับร่างสูงสง่าของชายผมดำผู้หนึ่งก้าวออกมาอย่างงดงามแจ่มผู้สูงศักดิ์ ดวงตาคูสีดำของอีกฝ่ายเหลือบมองเข็มเพลสแวบหนึ่งก่อนจะกวัดสวามตามายังเครย์ที่ยืนอยู่เคียงข้าง ทำให้ดวงตาที่เคยเคยช้ำอยู่เป็นนิจต้องปรายกวาวะประหลาดใจขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

“ดัสต์ ข้าขอแนะนำให้อู้จัก นี่คือเครย์ เทพแห่งธรณี นางเป็น...สหายของข้า” เสียงทุ้มของเข็มเพลสดังแทรกความเงิบในบริเวณนั้นขึ้นมา ดัสต์จับมือนุ่มของเครย์ขึ้นมาจุมพิตเบา ๆ พร้อมเขย

“ข้าเคยได้ยินคำร่ำลือถึงเจ้ามานานแล้ว เครย์...ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เป็นเกียรติที่ได้รู้จักเช่นกัน ดัสต์ ไม่ทราบว่าคุณเคยได้ยินเรื่องของข้าได้อย่างไร”

เสียงหวานใสถามอย่างใคร่รู้ ทำให้ดวงหน้าเป็นชาของอีกฝ่ายค่อยคลายความเคร่งขรึมลงเล็กน้อย พว่ก่อนที่จะทันได้ตอบคำ เข็มเพลสก็พุดแทรกขึ้นมา

ในทันที

“เครย์ เจ้าไปเดินเล่นในปราสาทก่อนเถอะ ข้ามีธุระจะคุยกับดัสต์สักหน่อย”

คำพูดนั้นเธอยืนมาอย่างกะทันหัน พร้อมกับที่เทพหนุ่มจัดแจงด้อนเครย์ผู้เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นให้เดินตามสาวใช้ของปราสาทหลังนี้ออกไป แล้วเท็มเพลตจึงหันกลับมาเผชิญหน้ากับสหายที่รอพึ่งอยู่อีกครั้งหนึ่ง

ความเยียบโรยตัวลงปกคลุมรอบบริเวณอยู่พักใหญ่ ก่อนที่ดัสต์จะเป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นก่อน

“เจ้าคิดจะจริงจังกับนางนั้นรึ”

“อะไรเป็นเหตุให้เจ้าคิดอย่างนั้นแล้ว”

เท็มเพลตถามกลับอย่างกวน ๆ พลางรับแก้วไวน์ทรงสูงจากอีกฝ่ายมาจิบอย่างอารมณ์ดียิ่ง

“ก็เพราะข้าได้ยินคำรำลือถึงเรื่องของพวกเจ้าทั้งคู่ไปทั่วแดนสวรรค์นะสิ แม้ข้าจะต้องยอมรับว่าไม่เคยเชื่อเลยตรงบางกระทั้งวันนี้ที่เจ้าได้พานางมานี่แหละ” ดัสต์บอกด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ดังนั้นเจ้าก็เลยคิดกันว่าบางทีข่าวลือมันอาจจะจริงก็ได้” เท็มเพลตถามเบา ๆ มือหนาลูบแก้วไวน์อย่างใจลอย “จะบอกให้นะดัสต์ ที่ข้าพาเครย์มาพบเจ้าไม่ใช่เพราะจะมาประกาศตัวคู่รักอะไรอย่างที่เจ้าคิดหรอก ข้ามาเพียงเพราะอยากแนะนำให้เจ้าได้รู้ไว้เท่านั้นว่าเครย์เป็นสหายข้า หากแม้มันวันใดที่นางไปไกลเกินข้าเอื้อมถึง และเกิดเภทภัยใดขึ้นกับนาง หากเจ้ารู้...ขอให้ช่วยนางไว้ด้วยเพื่อเห็นแก่ข้า”

“นางเป็นอะไรกับเจ้า เท็มเพลต เจ้าเป็นห่วงนางไปทำไมกัน จงอย่าลืมนสิ ไม่ว่าจะเป็นเทพหรือเชื้อสายเทพก็ต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยตนเองเพียงลำพัง ไม่สมควรที่ใคร...ไม่ว่าจะเป็นข้าหรือเจ้าจะสอดมือเข้าไปก้าวก่ายในชีวิตของนาง”

ดัสต์ตอกกลับอย่างไร้อารมณ์ แม้อีกฝ่ายจะเป็นสหายที่คบกันมานาน แต่หากมาข้องในเรื่องที่เทพหนุ่มเห็นว่าไร้เหตุผลเช่นนี้ มันก็ยังไม่สมควรปฏิบัติตามอยู่ดี

เรียบไปชั่วคราว แล้วเพิ่มเพลงก็ถอนหายใจยาวออกมาในที่สุด

“ข้าไม่รู้ คัสต์...เดิมทีข้าก็แค่นักสนุกเท่านั้นจึงได้เสนอตัวเป็นอาจารย์ให้นาง แต่ยิ่งนานไปข้าก็ยิ่งพบว่าในใจข้ายังมีความเป็นห่วงนางอยู่...ข้าเป็นห่วงนาง เกรงว่าเมื่อข้าสอนนางจนจบแล้ว นางอาจจะเกลียดไปในในที่ที่ไกลแสนไกลจากข้า และในยามนั้นหากเกิดเรื่องเลวร้ายใดขึ้นกับนาง ข้าก็อาจจะไปช่วยไว้ไม่ทัน จึงได้แต่พาดนางมาที่นี่ให้เจ้าได้รู้จักนางไว้เพื่อที่จะได้ช่วยนางอีกแรงหนึ่งเท่านั้น”

“ก็ถ้าเจ้าเป็นห่วงนางถึงเพียงนั้นก็อย่าสอนบทสุดท้ายให้นางก็สิ้นเรื่อง...” น้ำเสียงของคัสต์บอกรัดว่ารู้ถึงบทเรียนสุดท้ายที่เพิ่มเพลงจะสอนเป็นอย่างดี และชายหนุ่มก็ไม่ได้สนับสนุนให้เพิ่มเพลงทำเช่นนั้นเลย

“เจ้าไม่เข้าใจหรอก...” เทพแห่งสายลมส่ายหน้าไปมา โบน้หน้าหล่อเหลา นั้นมีทั้งความสับสนและความเสียใจปนกัน “ยามเมื่อเกมได้เริ่มต้นขึ้นแล้วก็จะไม่มีสิ่งใดมาหยุดยั้งมันได้ แม้แต่ตัวข้าผู้ซึ่งคิดเกมนี้ขึ้นมาเองก็ไม่อาจหยุดได้เช่นกัน และความจริงอย่างหนึ่งที่เจ้าต้องยอมรับ คัสต์...บทเรียนสุดท้ายนั้นเป็นบทเรียนที่ดีที่สุดและได้ผลที่สุดจริง ๆ”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความพึงพอใจอย่างนิกสนุก แต่ในขณะเดียวกันก็แฝงไว้ด้วยความห่วงใยอย่างที่เพิ่มเพลงไม่เคยมอบให้แก่ใครมาก่อน และความขัดแย้งนั้นก็ทำให้คัสต์ได้แต่ทอดถอนใจด้วยนิกระอาต่อความคิดของผู้เป็นเพื่อนยิ่งนัก

จึงอยู่ที่เขาเข้าใจดีว่าวันเวลาที่ผ่านมามีเพิ่มเพลงรู้สึกเบื่อหน่ายสักเพียงใด แต่ถึงกระนั้นก็ไม่มีความจำเป็นที่ชายหนุ่มจะต้องนำเอาความเบื่อหน่ายมาลงที่ครูผู้ซึ่งไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วย และหากเพิ่มเพลงจะเพียงแค่นักเล่นสนุกก็ยังดีอยู่...แต่ที่นี่เทพหนุ่มกลับทำเหมือนเอาใจตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับ ซึ่งหากเมื่อใดที่เกมนี้นับถึงก็คงจะไม่ใช้แค่จิตใจของครูที่จจะร้าวรานแต่เพียงผู้เดียว แต่ยังรวมไปถึงใจของเพิ่มเพลงด้วยเป็นแน่

“งั้นก็ตามใจ ข้าจะช่วยเหลือนางให้ เพิ่มเพลง ทำไปตามที่เจ้าพอใจเถอะ” คัสต์เอ่ยในที่สุด เมื่อรู้ว่าคงไม่อาจเกลี้ยกล่อมอะไรได้อีกแล้ว

“ขอบใจ ดัสต์...ข้ารู้ว่าข้าไว้ใจเจ้าได้”

เท็มเพลตยิ้มขึ้นเป็นประกายสุดท้าย ก่อนที่ร่างสูงสง่าจะเลื่อนหายไปจากห้องและภายในเวลาชั่วพริบตาจิตของเธอก็หายไป บอกรู้ดีว่าเทพสาวได้ตามเท็มเพลตไปแล้วโดยไม่ได้ล่วงรู้ถึงสัญญาณลับที่ชายหนุ่มทั้งคู่ได้ตกลงกันเลยทีเดียวแต่น้อย!

วันเวลาผันผ่านไปสิบเดือนแล้วนับจากการพบกันครั้งแรกของผู้ควบคุมธรรณีและผู้ควบคุมสายลม ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หญิงสาวได้เรียนรู้ความรู้สึกต่าง ๆ มากมาย...ได้เรียนรู้ว่าความดีใจ ความสุข ความรื่นเริง ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีให้สัมผัสหากเรามุ่งที่จะแสวงหา เท็มเพลตเป็นอาจารย์ที่ดี...เทพหนุ่มได้สอนเรื่องต่าง ๆ ให้กับนาง ทั้งช่วยสอนด้านการใช้เวทมนต์ต่าง ๆ ที่นางไม่เคยใช้ ช่วยแนะนำความเป็นไปบนสวรรค์ และช่วยให้นางไม่รู้สึกเหงาอีกต่อไป...ชายหนุ่มกลายเป็นทั้งอาจารย์ ทั้งเพื่อน ทั้งพี่ชาย เป็นคนที่นางสนิทที่สุดในโลกใบนี้ และเป็นเพียงผู้เดียวที่นางไว้ใจ...ไว้ใจด้วยชีวิตของตนเอง

คำวันหนึ่ง...ที่ปราสาทของเทพแห่งธรรณี

ร่างสูงสง่าก้าวยาว ๆ ผ่านประตูปราสาทเข้ามาอย่างคุ้นเคย ผมสีขวาววามนุ่มนวลของเขาช่างตัดกันนัยกับความมืดของรัตติกาลในยามนี้ ชายหนุ่มเดินตรงเข้าไปยังห้องนั่งเล่น ที่ที่เขารู้ว่าหญิงสาวที่เขาต้องการพบมักจะใช้เวลาในยามหัวค่ำกับการพักผ่อนทอดอารมณ์อยู่ในห้องนี้กับลูกแมวน้อยตัวโปรดที่มักจะมานอนหนุนตักนางเสมอ

“มีธุระอะไรกับข้าจ้ะนี่ เท็มเพลต” เสียงหวานถามขึ้นเบา ๆ ยามเมื่อเห็นใบหน้าของผู้ที่เข้ามาขจัดความวุ่นวายของนางได้เต็มตา ชายหนุ่มกวาดตามองไปยังต้นเสียง เห็นเธอยังนั่งอยู่บนเก้าอี้บุวมรมิมน้ำต่าง ผมสีน้ำตาลเข้มแผ่ขยายเต็มหลัง ดวงตาสีเขียวคู่นั้นเหลือบมองมายังเขาด้วยความเชื่อใจเป็นที่ยิ่ง

“เป็นอะไรไปอี๊ เท็มเพลต” หญิงสาวถามเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังคงยืนนิ่งอยู่

“เหตุใดวันนี้ท่านจึงได้ดูเคร่งเครียดจนกว่า หรือว่าไปพบกับเรื่องยากลำบาก

โตมากัน”

น้ำเสียงที่ถามอย่างบริสุทธิ์ใจนั้นทำให้เทพหนุ่มรู้สึกละเอียดใจมากยิ่งขึ้น ด้วยรู้ดีถึงเจตนาที่แท้จริงในการมาเยือนของตน และรู้ว่าการพบปะในครั้งนี้จะจบลงอย่างไร แม้จะภาวนาให้เวลาที่ต้องกระทำมาถึงช้าสักเพียงใด แต่เวลานั้นก็ต้องมาถึงจนได้เพราะนี่คือบทเรียนสุดท้ายที่เขาจะสอนให้แก่ท่าน

เมื่อคิดเช่นนั้นเทพจึงได้แต่ยืนยิ้มออกมา ก่อนจะส่ายศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธ

“เปล่าหรอก เครย์... ข้าไม่ได้ไปเจอเรื่องอะไรมาหรอก ข้าต่างหากที่จะนำเรื่องมาให้เจ้า”

“เรื่องอันใดเล่า ข้าเริ่มสงสัยแล้วนะว่าทำไมท่านถึงได้มีท่าทีพิรุณเช่นนี้”

เครย์ถามอย่างพิศวง ยามเมื่อเห็นดวงตาคูสีฟ้าของอีกฝ่ายกำลังมองมาด้วยความเอ็นชานที่เข้ามาแทนที่ความอบอุ่นเมื่อครู่อย่างรวดเร็ว

“ข้ามาที่นี่เพื่อจะสอนความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งที่เจ้ายังไม่เคยเรียนรู้ เครย์...” ชายหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ ขณะยื่นมือออกมาเบื้องหน้า “ทีนี้ก็ส่งแวมของเจ้ามาให้ข้าที...”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความเอ็นชานและโหดเหี้ยม รั้งสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างของอีกฝ่ายทำให้เขาเครย์ถึงกับสะท้านจนแทบทรงกายไม่อยู่ มือที่ขู่แวมน้อยไว้ยังกอดกระชับแน่นขึ้นอย่างหวาดกลัวต่อชายตรงหน้าที่กำลังกลายเป็นคนที่เธอไม่รู้จักเสียแล้ว

“เพิ่มเพล ท่านเป็นอะไรไป...”

เครย์กลั่นใจถามเสียงลั่น ไม่อยากเชื่อว่าเทพตรงหน้าจะเป็นองค์เดียวกับที่นางเคยคิดว่าเป็นคนอบอุ่นและอ่อนโยนราวสายลมในฤดูใบไม้ผลิ ทว่าในตอนนี้นั้นแม้ชายหนุ่มจะยังคงเป็นเทพแห่งสายลมอยู่ แต่ก็ยังเป็นลมในฤดูหนาวที่แสนจะแห้งแล้งและอ้างว้าง เป็นลมแห่งความตาย...ลมแห่งการพรากจากที่นำสะพรึงกลัวยิ่งนัก!

“ส่งแวมมา เครย์... ข้าขอเตือนเป็นครั้งสุดท้าย” น้ำเสียงเหี้ยมสั่งอีกครา เครย์ได้แต่ถอยหนีไปหลายก้าวก่อนจะปฏิเสธเสียงแข็งอย่างไม่ไว้วางใจในบุรุษ

ตรงหน้า

“ไม่! ข้าไม่สั่งให้ท่านห rokok เข็มเพล...ขอร้องล่ ข้าไม่รู้ว่าจะไปทำให้ท่านโกรธในเรื่องใด แต่ได้โปรดอย่ามาแก้แค้นข้าด้วยวิธีนี้เลย”

เข็มเพลหาตอบคำไม่ ตรงข้ามเทพหนุ่มค่อย ๆ สาวเท้าเข้าไปช้า ๆ แต่ละก้าวอย่างยังคงยกความหวาดกลัวให้ฝังลึกลงไปใใจของหญิงสาวมากขึ้น

“ถอยไปนะ...อย่าเข้ามา!” เกรย์ตะโกนลั่น มือข้างที่ว่างยื่นออกไปด้านหน้าก่อนจะเสกครอบแก้วขนาดใหญ่มารขวางหน้าตนเองกับเทพหนุ่มเอาไว้

เข็มเพลสวดสายตามองครอบแก้วนั้นเล็กน้อย ก่อนจะแค้นเสียงออกมาอย่างเหยียดหยาม

“เฮอะ! คิดจริง ๆ หรือว่าของแค่นี้จะขวางข้าได้ เจ้าประมุขข้าต่ำเกินไปแล้วกระมัง...”

แล้วชายหนุ่มก็เดินตรงเข้าปะทะครอบแก้วนั้นอย่างแรง วินาทีที่ร่างสูงชนเข้ากับเขตแดน ครอบแก้วนั้นก็แตกกระจายภายในชั่วพริบตาพร้อมกับร่างของเทพสาวที่กระเด็นไปฟุบลงกับพื้น แมวน้อยสีขาววิ่งหลุดจากมือในทันที!

“อย่านะ เข็มเพล!” เกรย์ร้องห้าม ร่างบางลุกพรวดขึ้นมาหมายจะแย่งสัตว์เลี้ยงตัวโปรดคืน ทว่าสายเกินไปเสียแล้ว เมื่อเข็มเพลเพียงแค่นวดมือครั้งเดียวร่างของเกรย์ก็พลันแข็งทื่อจนไม่อาจยับเยียนได้ และแมวน้อยแสนน่ารักก็ตกไปอยู่ในมือของเทพหนุ่มเสียแล้ว

“จำไว้ เกรย์...นี่คือบทเรียนสุดท้ายที่ข้าจะสอนให้แก่เจ้า” ชายหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา ดวงตาสีฟ้าแห่งมองไปยังสัตว์ตัวน้อยที่แสนอ่อนแอแล้วร่างของมันก็ระเบิดออกจากกันทันที

ไม่!

เกรย์กรีดร้องสุดเสียง ร่างที่เพิ่งถูกคลายมนต์สะกดกลาเข้าไปรวบเศษซากที่เคยเป็นแมวน้อยขนฟู สัตว์เลี้ยงแสนรักของนางขึ้นมา แต่เพียงแค่มือของนางแตะต้องลงบนขนสีขาวที่แปดเปื้อนไปด้วยเลือดเท่านั้น ร่างเล็กก็สลายกลายเป็นฝุ่นผงไปในทันที

“ท่านทำแบบนี้ทำไมเต็มเพลส!” เครย์ถามเสียงแหบพร่า นัยน์ตาสีเขียว มีน้ำตาคลอเป่า แม้ในขณะนั้นก็ยังทำใจเชื่อไม่ได้ว่าสัตว์เลี้ยงของนางได้หลกสลายกลายเป็นผงไปโดยฝีมือของชายตรงหน้าเสียแล้ว

“เจ้าควรจะเข้าใจ เครย์...” เต็มเพลสเอ่ยเสียงเย็น ดวงตาสงบนิ่งไว้ซึ่งความสนใจต่อความรู้สึกของอีกฝ่าย “ข้าเคยบอกเจ้ามาตั้งแต่ต้นแล้วว่าข้าจะสอนความรู้สึกทุกอย่างให้กับเจ้า...ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ารู้...ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าเป็น และข้าก็ได้สอนจนใกล้จะหมดสิ้นแล้ว เหลือก็แต่เพียงความรู้สึกสุดท้ายที่คงสอนให้เจ้าได้ยากนักนั่นก็คือความเศร้า ดังนั้นข้าจึงได้มอบลูกแมวตัวนี้ให้กับเจ้า เพื่อใช้มันเป็นเครื่องมือในการสอนความโศกเศร้าให้ และมันก็เป็นผลสำเร็จ มิใช่รึ?”

เทพหนุ่มย้อนถามทำให้เครย์ได้แต่ชะงักนิ่งไป นางไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าสาเหตุแท้จริงที่เธอได้มอบลูกแมวให้กับนางนั้นเป็นเพียงแค่เครื่องมือสำหรับการสอน หาได้มอบให้เพียงเพราะอยากให้มี...คิดแล้วช่างน่าสมเพชนักกับความรู้สึกดีใจในยามที่ได้รับของขวัญชิ้นแรก และเป็นของขวัญที่ได้รับมาจากเทพหนุ่มผู้นี้เสียด้วย

เครย์คิดอย่างเจ็บแค้น ความโศกเศร้าจากการสูญเสียสัตว์เลี้ยงตัวโปรด ยังเทียบไม่ได้กับความเศร้าที่แผ่ลึกลงมาจากกันบึ้งของจิตใจเมื่อได้ทราบถึงเจตนาที่แท้จริงของชายตรงหน้าที่นางไว้อย่างกว่าใคร

หญิงสาวลุกขึ้นยืนช้า ๆ นัยน์ตาสีเขียวเป็นประกายวาวโรจน์ในขณะเขม่นมองอีกฝ่าย แล้วน้ำเสียงเคร่งขรึมอย่างพยายามสะกดอารมณ์ก็ดังขึ้น

“ออกไปจากบ้านของข้าซะ เต็มเพลส! ข้าคิดว่าคงต้องใช้เวลาอีกนานกว่าข้าจะสามารถมองเห็นท่านได้อีกครั้ง”

เทพสาวว่าทลางหนุณกายไปอีกด้าน หันหลังให้กับชายผู้เป็นต้นเหตุของความเศร้า เต็มเพลสได้แต่มองแผ่นหลังของร่างบางนั้นอยู่หนึ่ง ๆ ก่อนจะถอนหายใจยาวแล้วเอ่ยขึ้นเป็นประโยคสุดท้าย

“ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ เครย์...แต่ก่อนไปขอให้เจ้าได้รู้ว่าสิ่งที่ข้าทำลงไปก็เพื่อจะปฏิบัติหน้าที่ของข้าให้สมบูรณ์ ไม่มีวิธีอื่นอีกแล้วจริง ๆ ที่จะทำให้เจ้ารับรู้

ถึงความเศร้าได้้นอกจากชีวิตนี้ และถึงแม้ความรู้สึกนี้จะเป็ความรู้สึกสุดท้ายที่ข้าจะสอนให้กับเจ้าได้ แต่ข้าก็อยากบอกเจ้าว่าในโลกนี้ยังมีความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งที่รุนแรงและทรงพลังยิ่งนักก็คือ ความรัก ซึ่งเป็นความรู้สึกเดียวที่ข้าไม่คิดจะสอนเจ้าและสอนให้เจ้าไม่ได้”

“ทำไม เท็มเพล ทำไมท่านถึงสอนความรู้สึกนี้ให้กับข้าไม่ได้”

เคย์ดามขึ้นทันที ร่างบางหมุนกายกลับมาอย่างลึมตัว แต่สิ่งที่เห็นกลับเป็นเพียงแผ่นหลังของชายหนุ่มที่ก้าวเดินออกไปอย่างช้า ๆ พร้อมด้วยคำพูดที่เหมือนดังแว่วมาแต่ไกล

“เพราะความรักคือสิ่งที่เจ้าต้องแสวงหาด้วยตัวเอง ไม่มีใครสอนเจ้าได้ ไม่มีใครชี้นำเจ้าได้้นอกจากหัวใจของเจ้าเอง...”

สิ้นเสียงนั้นสายลมก็โชยพัดมาอย่างแผ่วเบาและกลิ่นร่างสูงส่งนั้นให้เลื่อนหายไปจากสายตาของนางในชั่วพริบตา

หลังจากนั้นเวลาก็ผ่านไปหลายร้อยปี สวรรค์ได้ต้อนรับเทพแห่งโพรงคใหม่ เบลซ เทพองค์ามผู้เป็นเจ้าของเรือนम्मสีแดงเพลิงและดวงดาสน้ำตาลเข้ม ผู้เปี่ยมไปด้วยฮาคูแห่งไฟและอารมณ์รือรราวกับแผดเผาอยู่ในสายเลือดของนาง

ในวันจุติของเบลซ ซึ่งเป็นธรรมเนียมที่เทพทุกองค์จะต้องมาชุมนุมกันเพื่อต้อนรับเทพองค์ใหม่ ไม่เว้นแม้แต่เคย์ ผู้ซึ่งหลบหน้าจากสังคมทวยเทพไปเป็นเวลานาน นับตั้งแต่วันที่เท็มเพลได้ทรยศและทำลายความไว้วางใจของนางจนสิ้น ในเดือนแรก เคย์ทุ่มเทเวลาไปกับการทำลายอย่างบ้าคลั่ง นางทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่เบื้องหน้า กรีดร้องเพียงเพื่อจะยุติความปวดร้าวในใจ จนกระทั่งความเจ็บปวดนั้นเริ่มกลายเป็นความเอชชาติลึกลับซึ่งและติดตรึงแน่นอยู่ในหัวใจ

นางไม่รู้ว่าเหตุใดจึงได้เจ็บปวดถึงเพียงนี้ ไม่รู้ว่าทำไมจึงได้ค้างค้ำจนถึงเพียงนี้ ไม่รู้เลยว่าทำไมตนเองจึงต้องรู้สึกเช่นนี้ด้วย...เวลาผ่านไปพร้อมกับที่ความไม่เข้าใจและความเจ็บปวดค่อย ๆ กัดกร่อนตัวตนของนางทีละนิด เคย์

เริ่มใช้เวลาอยู่กับธรรมชาติบนโลกมนุษย์ น้อยครั้งที่จะปรากฏตัวบนสวรรค์ น้อยครั้งที่จะย่างกรายไปยังสถานที่ที่เคยไปกับเทมเพล นางทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อลบเลือนความทรงจำที่ทั้งเจ็บปวดและแสนสุขไป และเพื่อให้มันใจว่าจะไม่ได้พบหน้าเทมเพลอีก ตราบจนกระทั่งวันนี้...

เทพลาวดอนใจยาว เรือนร่างในอาภรณ์บางเบาสีขาวเดินตรงเข้าไปในที่ประชุมแห่งเทพด้วยสีหน้าเรียบเฉย ใจนึกคาดหวังว่าเทมเพลอาจจะติดจู่ะทำให้มาร่วมงานไม่ได้เช่นคราวของนาง ทว่าภาพของชายหนุ่มที่นั่งจับจ้องเก้าอี้หนึ่งในสี่ตัวของเทพแห่งธาตุทั้งสี่ก็ทำลายความหวังของนางจนสิ้น

“สวัสดิ์ เทมเพล” เครย์เอ่ยเสียงเย็น ค้อมศีรษะให้เล็กน้อยก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ถัดไปสองตัว ดวงตาสีเขียวทอมนองไปยังที่ไกลแสนไกลราวกับไม่ได้อยู่ในที่ประชุม

“ไม่ได้พบกันมานานะ เครย์ ระหว่างนี้เจ้าสบายดีอยู่หรือ” เทมเพลเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้มน้อย ๆ เช่นเคย คล้ายลิ้มเลือนเรื่องราวในหนหลังที่ได้ทำร้ายจิตใจของอีกฝ่ายอย่างแสนสาหัสไปแล้ว

“ข้าสบายดี ขอขอบคุณที่ถามไถ่” เครย์ตอบตามมารยาท ดวงตาคู่งามเพ่งพิศไปยังร่างของเทพสาวองค์ใหม่ที่กำลังเดินเข้ามาหาทั้งคู่

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบพวกท่านในที่สุด เครย์ เทมเพล...” เบลซกล่าวด้วยรอยยิ้มจริงใจ เครย์แยม์รอยยิ้มน้อย ๆ ตอบคำ

“เป็นเกียรติของข้าด้วยเบลซ ยินดีต้อนรับสู่สวรรค์”

“ข้าก็คิดเหมือนเครย์ เบลซ...ขอให้โชคดีกับตำแหน่งของเจ้า”

เสียงทุ้มเอ่ยขึ้น เบลซค้อมศีรษะเป็นเชิงรับคำอวยพรจากเทพผู้มีศักดิ์สูงสุด หลังจากการทักทายจบลงก็ถึงการประกาศตามความสมัครใจของผู้ที่จะมาเป็นอาจารย์สอนความรู้สึกต่าง ๆ ให้กับเทพแห่งไฟ ในช่วงนั้นเครย์ได้แต่นึกสงสัยว่าจะจะเป็นไปได้หรือไม่ที่เทมเพลจะตอบรับการเป็นอาจารย์ในครั้งนี้ เป็นไปได้หรือไม่ที่ชายหนุ่มจะไปอยู่เคียงข้างเบลซเพียงเพื่อสักวันจะทรยศต่อความรู้สึกของนางเหมือนเช่นที่เคยทำกับนาง แต่ใครจะรู้เล่า...เทมเพลอาจตอบรับเบลซแทนที่จะผลักไสเช่นนางก็เป็นได้

ราวกับล่วงรู้ถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย เริ่มเพสตัวดีสายตามองมายัง
เทพสาวแวบหนึ่ง เป็นช่วงเวลาแสนสั้นแต่กลับมีความหมายยิ่งนัก เมื่อชาย
หนุ่มได้เห็นถึงความเจ็บปวดที่ยังคงฉายชัดอยู่ในแววตาของนาง สร้างความ
สะท้านใจและเจ็บปวดให้กับเขา ซึ่งเป็นความเจ็บปวดที่ได้มาโดยไม่คาดฝัน...
มาโดยไม่ได้คาดคิดจริง ๆ

งานประชุมทวยเทพในวันนี้จบลงโดยที่เทพองค์หนึ่งรับเป็นอาจารย์ให้
แก่เบสซ และเคิร์บก็หวนกลับมาคืนสู่นิปาที่นางรักต่อไป โดยไม่ได้รู้ถึงสายตาของ
ใครคนหนึ่งที่ยอเยื้องมองนางผ่านทางกระจกวารีเลย

ตัวอย่าง

3

...หนึ่งร้อยปีต่อมา...

ดัสต์ เทพแห่งความมืดกำลังยืนมองป่าเขียวครึ้มที่ตั้งอยู่ตรงหน้าอย่าง
เจียมขรึม ในใจของเขาตระหนักได้ถึงจิตของเคย์ที่ซ่อนตัวอยู่ในป่าลึกแห่งนี้
ชายหนุ่มจึงสาวเท้าเข้าไปภายในเพียงเพื่อจะพบกับเทพสาวที่เป็นจุดประสงค์
ในการมาของเขา

หลังจากผ่านการเดินทางในป่าอยู่พักใหญ่ ดัสต์ก็มาถึงใจกลางของป่า
แห่งนี้ และได้เห็นหญิงสาวนางหนึ่งในชุดบางเบาสีขาววงดงามกำลังนอนเอนพิง
หินก้อนใหญ่ ดวงตาสีมรกตเหม่อมองไปยังลำธารใสอย่างไร้จุดหมาย เส้นผม
สีน้ำตาลเข้มเป็นเงางามทั้งตัวลงมาเคลือบไหลและยาวไปจนถึงกลางหลัง เป็น
ความงามที่ช่างบริสุทธิ์สุดต้องจนแม้แต่เทพก็ยังต้องหลงไหล

ดัสต์สาวเท้าเข้าไปใกล้ เคย์เบือนหน้ากลับมาช้า ๆ ก่อนจะถามด้วย
น้ำเสียงไร้อารมณ์ยามเมื่อเห็นว่าผู้มารบกวนความสงบเป็นใคร

“มีธุระอะไรกับข้าวี ดัสต์ หรือว่าเกิดอะไรขึ้นบนสวรรค์กัน...”

“บนสวรรค์ปกติดี เคย์” ดัสต์ตอบเสียงรึมพลางทอดกายลงนั่งเคียง
ข้าง ดวงตาคู่งามเริ่มทอแววลงลึบขึ้น

“ในเมื่อบนสวรรค์ไม่มีเภทภัยใด แล้วทำไมมีธุระอะไรกับข้าทั้งนี้ มีอะไร

ที่ข้าจะทำให้ท่านได้หรือ ท่านเทพแห่งความตาย”

“เจ้าไม่ต้องทำอะไรให้ข้าหรอก ข้าแค่อยากแนะนำใครสักคนให้เจ้ารู้จักก็เท่านั้นเอง...”

“แนะนำงั้นวี” เครย์ทวนคำเสียงสูง “หมายความว่ายังไงกัน”

“ก็หมายความว่าข้าต้องการจะแนะนำให้เจ้ารู้จักกับใครคนหนึ่งนะสิ” ดัสต์อธิบาย “คนที่ข้าอยากให้เจ้ารู้จักนี้เป็นเชื้อสายเทพคนใหม่ผู้คุ้มครองอาณาจักรวออสตาร์ แม้อายุจะยังน้อยแต่นางก็มีพลังมากนัก เปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและการตัดสินใจอย่างมีไหวพริบ ข้าเคยพบกับนางมาหลายครั้งแล้ว และเชื่อว่านางกับเจ้าจะเป็นสหายที่ดีต่อกันได้”

“นางเป็นคนยังไง” เครย์ถามขึ้น

“นางนะวี ก็เหมือนเชื้อสายเทพทั่วไป...เย็นชา โหดเหี้ยม คิดถึงหน้าที่เหนือสิ่งอื่นใด ไม่เคยแยแสหรือก้มหัวให้ใคร แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังมีบางสิ่งที่แตกต่างกันจากเชื้อสายเทพธรรมดาอยู่ดี...”

“อะไรล่ะที่ท่านว่านางแตกต่าง”

ดัสต์หยุดคิดนิดหนึ่งก่อนจะเอ่ยคำพร้อมด้วยรอยยิ้มที่หายากนัก

“...นางขี้มด นางมีอารมณ์ มีความรู้สึก แม้จะไม่ครบถ้วนแต่นางก็มี”

“ท่านชอบนางงั้นวี” เครย์ถามขึ้นในที่สุด ดวงตาสีเขียวเบิกกว้างขณะมองไปยังเทพแห่งความตาย ผู้ถูกกล่าวขานกันว่าแทบจะไร้อารมณ์โดยสิ้นเชิง

“ใช่ ข้าชอบนาง เครย์...” ดัสต์ผงกศีรษะตอบรับ “แต่ไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิดหรอก ข้าเห็นนางเป็นเหมือนน้องสาวมิใช่คู่รัก ชะตาของนางไม่ได้ผูกไว้กับข้า แม้ข้าจะไม่สามารถเห็นอนาคตได้อย่างชัดเจน แต่ข้าก็รู้ว่าชะตาของนางยังทอดยาวไปอีกไกลกับชายที่สูงศักดิ์เกินกว่าใครจะคาดถึง”

ใครเลยจะรู้ว่าคำทำนายของดัสต์ช่างแม่นยำนัก ชะตาของมิโกะแห่งอาณาจักรวออสตาร์จะทอดยาวไปอีกไกลพร้อมกับการค้นค้นเดินทางนับร้อยปี เพียงเพื่อไปพบกับชายเพียงคนเดียวที่นางรักและไม่รักนาง ทว่าในตอนนี้อย่างห่างจากเวลานั้นอีกไกลและเครย์ก็ได้ถามคำถามสุดท้ายออกมา

“นางชื่ออะไรวี”

“โลเดเลีย มิโกะผู้พิทักษ์แห่งอาณาจักรราออสตาร์!”

...อาณาจักรราออสตาร์...

“ด้วยพลังของข้า...ข้าขออัญเชิญพระมารดาแห่งธรณี
พระแม่ผู้ปกป้องผืนแผ่นดินนี้

โปรดจงมาตามเสียงเรียกของข้า

โปรดจงช่วยทำตามความปรารถนาของข้า

โปรดจงคลบบันดาลให้ผืนแผ่นดินนี้งดงามร่มเย็นตราบซบทั่วป่าวสาน
และสิ่งตอบแทนที่ท่านจะได้รับคือ โลหิตของข้า...”

เสียงกังวานโลเบียมด้วยอำนาจดั่งก้อนหินเหนียวยอดเขาสูงที่ปกคลุม
ด้วยหิมะ ณ ที่แห่งนั้น ร่างบางในชุดสีขาวที่ดูงดงามเปี่ยมไปด้วยความบริสุทธิ์
ยืนนิ่งอยู่กับที่โดยไม่หันต้อสายลมอันหนาวเหน็บ ดวงตาสีฟ้าคู่งามมองไป
ยังเบื้องหน้าอย่างไว้ใจหมาย

“ยินดีที่ได้พบ มิโกะ...โลเดเลีย...”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากเบื้องหลังทำให้มิโกะสาวหันหน้ากลับไปมอง เห็น
ร่างสูงของหญิงสาวคนหนึ่งยืนนิ่งอยู่กับที่ห่างออกไปหลายวา ใบหน้าของหญิง
สาวผู้นั้นงดงามบริสุทธิ์ เรือนผมสีน้ำตาลเข้มยาวสยายถึงกลางหลัง ดวงตาสี
เขียวราวพุดกษาเปี่ยมด้วยอำนาจแผ่ไปได้ด้วยรอยยิ้มเล็กน้อยขณะมองตรงมา
ยังนาง

“ข้าชื่อเคย์ นามนี้เชื่อว่าเจ้าคงจะรู้จักแล้ว”

“แน่นอน เคย์ เทพแห่งธรณี..ข้ามีนามว่าโลเดเลีย ยินดีที่ได้รู้จัก”

โลเดเลียเอ่ยตอบพร้อมรอยยิ้ม ดวงตาสีฟ้าจับจ้องไปยังสตรีเบื้องหน้า
ด้วยแววตาเป็นมิตรและจริงใจ “ข้าเชื่อว่าคัสต์คงเป็นคนบอกให้ท่านมาหาข้าด้วย
ตนเอง ดูเหมือนเราจะต้องทำให้เรามีเพื่อนรู้ใจสักคนและเราก็ดูจะไม่พอใจ
กับชีวิตที่โดดเดี่ยวของข้าเลย...”

คำพูดของโลเดเลียทำให้เคย์ยิ้มออก เทพสาวเริ่มตระหนักว่าเหตุใดคัสต์
จึงกล่าวหาพวกนางทั้งสองน่าจะเข้ากันได้ เพราะเพียงแค่อุบายกันไม่กี่ประโยค

เครย์ก็เริ่มเกิดความรู้สึกถูกชะตามีโกะสาวตรงหน้าขึ้นมาแล้ว

“ข้าเกรงว่าข้าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ดัสต์ตัดสินใจเช่นนี้ เพราะเขาเองก็ไม่เคยชอบใจที่ข้ามักจะทำตามลำพังเช่นกัน”

เครย์ตอบอย่างยิ้มแย้ม พลังพินิจหญิงสาวตรงหน้าอย่างถูกชะตา ทั้งเรือนผมสีดำขลับตัดกับอารมณ์สีขาวยาวและดวงตาสีฟ้าใสกระจ่างราวแก้วมณีคู่ นั้น มันช่างทำให้นางรู้สึกถึงอารมณ์ที่ห่างหายไปนาน อารมณ์ที่อาจเรียกได้ว่า ความปีติยินดี

“งั้นข้าก็ควรจะยินดีที่ดัสต์ตัดสินใจเช่นนี้ เพราะข้าเองก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่ต้องการสหายเช่นเจ้า” โฉเดเลียเอ่ยเสียงใส ดวงตาทอประกายระยิบทำให้เครย์เผลอหลุดปากออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

“ดวงตาเจ้าหากเข้มกว่านี้อีกสักนิดคงจะเหมือนเขายังนัก...” เสียงหวานเอ่ยแผ่วเบา ดวงตาคู้งามสะท้อนถึงความทรงจำหนังก่อนจะรีบหลับตาลงด้วยไม่ต้องการนึกถึงอดีตอีกต่อไป

“เป็นอะไรไปรี เครย์” มิโกะสาวเอ่ยถามขึ้น ดวงตาฉายแววพิศวงขณะมองสตรีผู้กำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความลับสนตรงหน้า

“ไม่หรอก...ข้าไม่ได้เป็นอะไร” เครย์ตอบเสียงแหบพร่า ก่อนจะมึนเข้มออกมาด้วยความเป็นมิตรอย่างแท้จริง “ข้ายินดีที่ได้รู้จักเจ้า โฉเดเลีย ข้าหวังว่าหลังจากนี้เราจะเป็มิตรที่ดีต่อกันได้”

“ข้าก็เช่นกัน เครย์ หากมันเจ้าไม่ถือว่ข้ายังเป็นเพียงเชื้อสายเทพธรรมดา ๆ แล้วละก็...ข้าก็อยากจะขอให้เจ้าเป็นสหายของข้าเช่นกัน”

“เชื้อสายเทพธรรมดา ๆ คงไม่สามารถทำให้ดัสต์สนใจถึงขนาดนี้ได้หรอก” เครย์ตอบกลับหัวเราะ “แต่ข้าไม่สนใจเลยแม้แต่น้อยว่าเจ้าจะเป็นเพียงเชื้อสายเทพธรรมดาหรือไม่ เพราะข้ารู้ว่าเจ้าไม่ธรรมดา สักวันหนึ่งเจ้าจะเป็นมากกว่าข้า เป็นมากกว่าแค่เชื้อสายเทพ ข้ารับรองได้”

เทพสาวเอ่ยด้วยลางสังหรณ์ลึก ๆ ในใจ ลางสังหรณ์ที่กำลังจะถูกพิสูจน์ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้านี้ ทว่าในวันนี้เมื่อลางสังหรณ์ยังไม่เป็นจริง พวกนางทั้งคู่จึงยังคงเต็มไปด้วยความปีติยินดีต่อการได้รู้จักสหายพิเศษด้วยกัน...

สหายที่เคยขอยกมันใจว่าจะไม่มีวันทรยศนางเหมือนเขาคอนั้นที่นางไม่ได้พบหน้ามากว่าร้อยปีแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน โลกก็ได้รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของเทพแห่งธรณี ผู้ที่มักเก็บตัวอยู่เสมอ มาบัดนี้กลับเริ่มปรากฏตัวในสรรพสวรรค์อีกครั้ง ด้วยภาพลักษณ์ใหม่ของหญิงสาวที่แม้จะไม่ถึงกับร่าเริงแต่ก็ห่างไกลกันนักกับภาพของความหม่นหมองเย็นชาในอดีต และทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะไลเดเลีย มิโกะ ผู้คงคามแห่งอาณาจักรราออสตาร์ที่ได้ช่วยเยียวยาจิตใจอันบอบช้ำของเธอนั่นเอง

ข่าวเรื่องการเป็นสหายระหว่างเธอร์และไลเดเลียเป็นที่รับรู้ด้วยความยินดีจากเทพส่วนมาก ด้วยต่างก็ต้องการเห็นนาง...ผู้ซึ่งมีแต่ความหม่นหมองหลังจากที่เต็มเพลห่างหายไป กลับมามีรอยยิ้มอันแจ่มใสเช่นเดิม จริงอยู่ที่ว่าแม้จะไม่มีใครนอกเหนือไปจากเต็มเพล เธอร์ และดัสต์ ที่ทราบถึงสาเหตุของเรื่องราวทั้งหมด แต่เทพส่วนมากต่างก็เข้าใจว่าเต็มเพล เทพแห่งสายลมเป็นฝ่ายทอดทิ้งเธอร์ไปจนทำให้เทพสาวต้องเป็นเช่นนี้ ดังนั้นเมื่อเธอร์กลับมามีรอยยิ้มแจ่มใสจึงทำให้เทพส่วนมากรู้สึกยินดี ไม่เว้นแม้แต่เต็มเพล ผู้ที่ขาดการติดต่อกับเธอร์ไปนานแล้วก็ตาม

...วิหารศักดิ์สิทธิ์ อาณาจักรราออสตาร์...

“ท่านไลเดเลีย อาหารค่ำพร้อมแล้วเจ้าค่ะ” เสียงมิโกะรับใช้ดังขึ้นเบา ๆ จากเบื้องหลัง ร่างในชุดขาวยังคงนั่งอยู่บนบัลลังก์ที่ทำจากแก้วลึกดวงดาสีฟ้าลิ้มชื่นช้า ๆ ก่อนจะเอ่ยตอบ

“ให้ทุกคนรับประทานไปก่อน ไม่ต้องรอข้า”

“แต่ว่า...”

“ไปสิ!” เสียงหวานเข้มงวดและเย็นชาทำให้มิโกะรับใช้รีบลงลานกล่าว

“เจ้าค่ะ ท่านไลเดเลีย”

เมื่อประสูบานหนาปิดลง ภายในห้องกว้างใหญ่จึงเหลือแต่เพียงมิโกะสาวตามลำพัง ดวงคากลุ่มนวลลงช้า ๆ ราวกับต้องการความสงบ แต่น่า

เสียชีวิตที่บุคคลเช่นโลเดเลียกลับไม่ถูกปล่อยให้พบกับความสงบได้ง่ายนัก
เมื่อในที่สุดดวงดาสิฟ้าางดงามก็สิ้นขึ้นช้า ๆ แล้วเฮยเสียงหวานใส

“ยินดีต้อนรับ ท่านผู้มาเยือน...”

เสียงหัวเราะที่นุ่มนวลดังขึ้นเบา ๆ อย่างจะคอยรับคอดี้อยู่ทุกทหายนั้น แล้ว
ที่เบื้องหน้าของมิโกะสาวก็พลันปรากฏสายลมโชยขึ้น อากาศรอบตัวค่อย ๆ
รวมกันจนกลายเป็นร่างของบุรุษในชุดเครื่องทรงเจกษัตริย์ที่มีเรือนผมสีขาว
ราวหมู่เมฆบนท้องฟ้าและดวงดาคุ่นั้น ซึ่งเป็นสีฟ้าจาง ๆ ที่เกือบจะเป็นเจด
สีเดียวกับดวงตาของนาง

“สวัสดิ์ มิโกะโลเดเลีย” เสียงที่นุ่มเอื่อยทุกทหยา ดวงตาคมจับจ้องหญิงสาว
ตรงหน้าด้วยแววตาเฉยเมยตรงข้ามกับรอยยิ้มน้อย ๆ ที่ประดับบนใบหน้า
หล่อเหลานั้น “เจ้าคือเท็มเพล เทพแห่งสายลม คิดว่าคัสต์น่าจะเคยเอ่ยถึง
นามของข้ามาบ้างแล้ว...”

ประโยคนั้นเอ่ยถึงเทพแห่งความตายซึ่งเป็นเพื่อนชายเพียงคนเดียว
ของมิโกะสาว...เพื่อนชายที่แม้จะเคยกล่าวถึงเท็มเพลบ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้นาง
หายตกใจต่อการมาเยือนของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ตรงหน้าแม้แต่น้อย

“นินย้อมแน่นอน เท็มเพล...นามของท่านเป็นที่กล่าวขานกันมาช้านาน
ทำให้ข้าเคยได้ยินชื่อของท่านทั้งจากข่าวลือและจากคัสต์มาบ้างแล้ว”

โลเดเลียตอบอย่างอ่อนหวาน ดวงหน้างามซ่อนความรู้สึกประหลาดใจ
กับการมาเยือนของอีกฝ่ายไว้อย่างแนบเนียน นางไม่อาจรู้ได้เลยว่าเท็มเพลมา
ที่นี่ด้วยเรื่องอะไร ไม่อาจรู้ว่าเขามาเพราะอะไร และยังไม่อาจรู้ได้ว่าเทพหนุ่ม
มาด้วยเจตนาดีหรือร้ายกันแน่

“ไม่ทราบที่ท่านมาเยือนอาณาจักรนี้ด้วยเรื่องอันใดกันวี”

เสียงหวานเอื่อยตามอย่างเยือกเย็นตรงข้ามกับความกังวลในใจ ทำให้
เทพหนุ่มยิ้มรอยยิ้มเล็กน้อย ดวงตาที่เคยเฉยเมยเริ่มทอประกายแห่งความ
รู้สึกขึ้นมา เมื่อชายหนุ่มพินิจมองหญิงสาวคนเดียวกับที่ตนเคยเห็นในกระจก
วารีมาับครั้งไม่ถ้วน แม้บ้านหมายจริง ๆ ที่ต้องการดูจะไม่ใช่นาง แต่เป็นเครย์
...ผู้ไม่เคยแยกห่างจากโลเดเลียไปได้เกินสามวัน

...ข้าไม่อาจสอนความรู้สึก
ที่เรียกว่า 'ความรัก' ให้แก่เจ้าได้...

...ท่าโมล: เก็บเพชร ท่าโมก่านจิ่ง
ไม่อาจสอนความรู้สึกนี้ให้เจ้าได้...

...เพราะความรักคือสิ่งที่เจ้าต้องแสวงหาด้วยตัวเอง
ไม่มีใครสอนเจ้าได้ ไม่มีใครยื่นำเจ้าได้
นอกจากหัวใจของเจ้าเอง...

ขอแนะนำด้วย

ISBN 978-616-312-162-2

www.happybanana-online.com

4418371046500000000000